

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií

Katedra amerických studií

Bakalářská práce

Marek Máka

2021

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií

Katedra amerických studií

**Irokézská konfederace v Americké revoluci
a její dopady na ni**

Bakalářská práce

Autor práce: Marek Máka

Studijní program: Mezinárodní teritoriální studia

Vedoucí práce: Lucie Kýrová, MA, Ph.D.

Rok obhajoby: 2021

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracoval samostatně a použil jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 26. 7. 2021

Marek Máka

Bibliografický záznam

MÁKA, Marek. *Irokézská konfederace v Americké revoluci a její dopady na ni*. Praha, 2021. 53 s. Bakalářská práce práce (Bc). Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut mezinárodních studií. Katedra amerických studií. Vedoucí bakalářské práce Lucie Kýrová, MA, Ph.D.

Rozsah práce: 88 287

Anotace

Účelem této práce je zjistit, jakým způsobem byla Irokézská konfederace zapojena do Americké revoluce a jak výsledky revoluce ovlivnily příslušníky Irokézské konfederace. Práci vymezuje časové období od počátku sedmnáctého století až do konce osmnáctého století. Teritoriálně se jedná o území východní Severní Ameriky a jižní části Kanady. Práce je rozdělena do čtyř hlavních kapitol. V úvodu jsou představeny cíle práce, výzkumné otázky a stěžejní použitá literatura. V kapitole historického kontextu se práce zabývá počátkem vztahů mezi Irokézskou konfederací a koloniálními velmocemi – Velké Británie a Francie. Další kapitola se věnuje irokézské politice neutrality a rozhodnutí od této politiky ustoupit. Následující kapitola popisuje zapojení Irokézské konfederace do Americké revoluce. Poslední kapitola popisuje způsob vzniku míru mezi Velkou Británií a Spojenými státy. Dále se zabývá mírovými jednáními mezi Spojenými státy a Irokézskou konfederací. V závěru se kapitola zabývá tím, jaké důsledky měla tato mírová jednání na kmeny Irokézské konfederace. V závěru jsou shrnuty základní poznatky a zodpovězeny výzkumné otázky.

Annotation

The purpose of this thesis is to determine how the Iroquois Confederacy was involved in the American Revolution and how the results of the Revolution affected members of the Iroquois Confederacy. The timeline of the thesis begins in the early seventeenth century and concludes in the late eighteenth century. Territorially, it covers eastern North America and the southern part of Canada. The thesis is divided into four chapters. The introduction presents the objectives of the thesis, the research questions and the main literature used. In the historical context chapter, the thesis examines the early relations between the Iroquois Confederacy and the colonial powers – Great Britain and France. The next chapter examines the Iroquois policy of neutrality and the decision to retreat from this policy. The following chapter describes the involvement of the Iroquois Confederacy in the American War of Independence. The last chapter describes how peace between Great Britain and the United States came about. Furthermore it examines the peace negotiations between the United States and the Iroquois Confederacy. Finally, the chapter presents what effects these peace negotiations

had on the tribes of the Iroquois Confederacy. The conclusion summarizes key observations and answers the research questions.

Klíčová slova

Irokézská konfederace, válka, mírová jednání, Joseph Brant, Mohawkové, Americká revoluce, Irokézové

Keywords

Iroquois Confederacy, war, peace negotiations, Joseph Brant, Mohawk, American Revolution, Iroquois

Title

The Iroquois Confederacy in the American Revolution and its effects on it.

Poděkování

Zde bych rád poděkoval především paní doktorce Kýrové za vedení mé bakalářské práce, její významnou pomoc, čas a ochotu.

Obsah

Úvod	1
1 Historický kontext	4
Vznik a fungování Konfederace	4
Vývoj vztahů mezi konfederací a osadníky	5
Začátek působení bílých mužů mezi Irokézi	10
2 Politika neutrality	14
Rozhodnutí přidat se k válce	18
3 Indiánské zapojení.....	20
Obléhání pevnosti Stanwix, bitvy u Oriskany a Saratogy	20
Rok 1778	25
Americká invaze na Irokézké území	31
Období 1780–1781	35
4 Důsledky války.....	36
Ukončení bojů	37
Americká vyjednávání s Irokézi.....	38
Oneidové a Tuscarorové	39
„Liga čtyř národů“	41
Závěr	45
Summary	48
Bibliografie:	50
Seznam příloh.....	52
Teze bakalářské práce	53

Úvod

Tématem mé bakalářské práce je analýza zapojení Irokézské konfederace do Americké revoluce a následných dopadů této války právě na irokézské obyvatelstvo. Irokézská konfederace byla, a stále je silným a unikátním uskupením šesti kmenů a díky své geografické, obchodní a vojenské pozici hrála podstatnou roli v počátečních dějinách amerického kontinentu. Kvůli těmto faktorům se Konfederace poměrně často zúčastňovala koloniálních válek, a to zejména proto, aby si udržela svoji pozici hlavního prostředníka v obchodu mezi západními kmeny a osadníky, dále aby ochránila svá výsostná území a svoji suverenitu a nakonec, aby pomohla straně, se kterou zrovna sympatizovala. Jedním z těchto konfliktů byla právě i Americká revoluce, do které se Konfederace z počátku zapojit nehodlala, neboť neviděla důvod se zapojit do roztržky, která se jich přímo netýkala. Okolnosti však donutily kmeny Konfederace změnit svůj postoj a zapojit se do války, která měla pro Irokézskou konfederaci katastrofické důsledky.

Výběr tématu je motivován především mým osobním zájmem a faktem, že výzkum na téma původních obyvatel Ameriky a jejich zapojení v událostech, které tvořily americký kontinent v českém prostředí, není moc rozvinutý. Téma si zasluhuje pozornost, jelikož důsledky Americké revoluce pro irokézské kmeny byly natolik zásadní, že odstartovaly kaskádu událostí, jež končí smutnou realitou, kdy se z početného a mocného irokézského národa stává národ, který ztratil nejen většinu svých rozlehlých územích, ale i dočasně politickou moc.

Cílem této práce je ukázat jakým způsobem se kmeny Irokézské konfederace zapojily do Americké revoluce a jakých výsledků dosahovalo jejich počínání. Zadruhé chci ukázat jaký dopad měly výsledky revoluce a s ní spojená mírová jednání na Irokézskou konfederaci. Výzkumem jsem došel k závěru, že zapojení kmenů Irokézské konfederace bylo znatelné a povedlo se jim dosáhnout i úctyhodných vojenských výsledků. K zjištění jsem dospěl analýzou irokézské diplomacie, irokézského zapojení do vojenských akcí, a nakonec i nájezdů, které kmeny Irokézské konfederace organizovaly během let 1778–1781. V otázce, zkoumající dopady Americké revoluce a následných jednání je závěr takový, že válka a důsledky z ní plynoucí měly na Irokéze významný dopad, a to zejména z hlediska úpadku politické moci, s ní spojené zmenšení vlastněného území a

rozdělení Konfederace. Tento závěr je podložen vyjmenováním amerických požadavků, které musely kmeny Konfederace splnit, způsobem, jakým Američané k Irokézům po válce přistupovali a komparací stavu Konfederace v období před válkou a po válce, který nám ukazuje mocenský a územní propad.

V práci jsem využíval zejména sekundární zdroje, z nichž stěžejní díla byla následující. Kniha autorky Barbary Greymont *The Iroquois in the American Revolution*¹ velmi detailně a uceleně popisuje období Americké revoluce, zaměřující se na počínání Irokézů v tomto období a informace v ní obsažené jsem využil jako základní kostru práce. Jejím hlavním nedostatkem byl fakt, že se příliš nezabývala vnitřním děním v Irokézské konfederaci a odehrávala se zejména kolem linie evropských koloniálních mocností. Kniha Williama T. Hagana *Longhouse Diplomacy*² se informačně velmi podobala dílu Barbary Greymontové, s tím, že tato kniha se více zaměřovala na události, které se přímo dotýkaly Irokézů. Sloužila mi tak zejména k porovnání interpretací informací. Nedostatkem byla někdy až přílišná stručnost. Dále jsem čerpal z knihy od Williama B. Kessela a Roberta Woostera *Encyclopedia of Native American Wars and Warfare*³. Tu jsem využil hlavně k ucelení dějových linií a hlavních myšlenek. Kniha od autorky Isabel T. Kelsay *Joseph Brant, 1743 – 1807: Man of Two Worlds*⁴ mi pomohla přiblížit si postavu Josepha Branta, jednoho z hlavních irokézských aktérů ve zkoumané době a události s ním spojené. Zejména pak k porozumění postoje Josepha Branta v hlavních otázkách zkoumaného konfliktu a popisování irokézských nájezdů. K tématu nájezdů jsem čerpal informace také z knihy Gavina K. Watta *Fire and desolation: The Revolutionary War's 1778 Campaign as Waged from Quebec and Niagara against the American Frontiers*⁵. Publikace detailně popisuje období nájezdů a výsledky, kterých bylo jimi dosaženo. Nakonec Dílo Collina G. Callowaye *First Peoples: A*

¹ Graymont, Barbara, *The Iroquois in the American Revolution*, New York: Syracuse University Press, 1975.

² Hagan, William T, *Longhouse Diplomacy and Frontier Warfare: The Iroquois Confederacy in the American Revolution*, Albany: New York State American Revolution Bicentennial Commission, 1976.

³ Kessel, William B., and Robert Wooster, eds. *Encyclopedia of Native American wars and warfare*, New York: Facts On File, 2005

⁴ Kelsay, Isabel Thompson, *Joseph Brant, 1743-1807: Man of Two Worlds*, New York: Syracuse University Press, 1984.

⁵ Watt, Gavin K, *Fire and Desolation: The Revolutionary War's 1778 Campaign as Waged from Quebec and Niagara Against the American Frontiers*, Toronto: Dundurn, 2017.

*documentary survey of American Indian history*⁶. Mezi mými zdroji se řadí k těm novějším, využil jsem jej tak zejména k porovnání interpretací a informací ze starších zdrojů. Tím, že je to přehledová kniha, nezachází do takových detailů, nicméně k ověření hlavních myšlenek a závěrů byla naprosto dostačující.

Z výše uvedených zdrojů je vidět, že jsem čerpal zejména z anglických zdrojů a to z důvodu, že v českém prostředí na toto téma žádná literatura nevyšla. Tématem Irokézů se v českém akademickém prostředí zabývá PhDr. Lívía Šavelková, Ph.D., která se však soustředí na antropologickou stránku irokézských kmenů a jejich současnou situaci. Z politické stránky věci je tak literatura na irokézské téma chudší a často existuje pouze jako historický kontext. Moje práce je tak jedna z mála na dané téma v českém prostředí. Z tohoto důvodu by mohla být velkým přínosem zejména pro neanglicky hovořící čtenáře, kteří mají zájem o toto téma.

Práce je rozdělena do čtyř hlavních kapitol. První kapitolou je historický kontext, kde nastíním politické postavení Konfederace a dále pozadí a vývoj vztahů mezi Irokézi a koloniálními velmocemi a jejich hlavními představiteli. V druhé kapitole se zabývám obdobím charakteristickým irokézskou politikou neutrality. Jsou zde zmíněny i faktory, které donutily Irokéze se ke konfliktu přidat. Ve třetí kapitole se věnuji konkrétním zapojením kmenů Konfederace do Americké revoluce a analyzuji jaké dopady toto zapojení mělo. V poslední čtvrté kapitole se zaměřuji na vyjednávání míru mezi Velkou Británií a Spojenými státy a popisuji co znamenaly výsledky těchto jednání pro Irokézskou konfederaci. Dále se zabývám tím, jak probíhala jednání mezi Irokézskou konfederací a Spojenými státy. Následně představuji, vliv mírových podmínek Spojených států a války obecně na jednotlivé kmeny Konfederace. Na konci kapitoly krátce popisuji stav Konfederace jako celku před a po válce.

⁶ Calloway, Colin G, *First Peoples: A documentary survey of American Indian history*. (Beston/New York: Bedford/St. Martin's), 2004.

1 Historický kontext

Úkolem této kapitoly je přiblížit čtenáři vývoj vztahů mezi příslušníky Irokézské konfederace a osadníky, a to v období od prvního kontaktu do let krátce před Americkou revolucí. Raný vývoj vztahů a koloniální války jsou zmíněny hlavně, aby bylo zřetelné, jakou diplomatickou a vojenskou silou disponovala Irokézská konfederace. Z toho také vyplývá, že Irokézská konfederace ve zkoumaném konfliktu mezi Američany a Brity byla proměnou, kterou definitivně bylo třeba brát v potaz.

Vznik a fungování Konfederace

Irokézská konfederace nebo také Irokézská liga byla původně svazkem pěti kmenů – Seneca, Mohawk, Cayuga, Oneida a Onondaga. Tyto kmeny obývaly horní část dnešního státu New York a oblast u kanadského jezera Ontario. Datum založení Konfederace se nedá s přesností určit. Historici a antropologové provedli výzkumy, na jejichž základě odhadují, že se jednalo o období mezi lety 1450 až 1660.⁷ Vytvoření ligy je přiřazováno dvěma významným Irokézům. Jedním z nich byl Deganawida, původně příslušník hurónského kmene, kterého adoptovali Mohawkové. Druhým byl Hiawatha, který původně pocházel z kmene Onondaga, nicméně později byl rovněž přijat Mohawky.⁸ Těmito dvěma mužům se podařilo přesvědčit pět kmenů mluvících irokézskými jazyky, aby se spojily ve spolku míru a přátelství místo toho, aby pokračovaly ve svých vzájemně ničivých a bratrovražedných válkách.⁹ Šestým kmenem, který se k Lize připojil, byli Tuscarorové, jenž byli do Ligy přijati na počátku osmnáctého století. Tímto krokem vzniklo další hojně používané označení pro uskupení těchto kmenů – Šest národů.¹⁰

Struktura ligy vypadala následovně. Kmeny se pravidelně scházely ve „velké radě“, aby diskutovaly a rozhodovaly o otázkách týkajících se všech kmenů. Tato velká rada se skládala z padesáti „civilních“ náčelníků neboli sachemů, jejichž tituly byly dědičné. Existovali však i váleční náčelníci, jejich tituly jim byly přiděleny za zásluhy v boji. Součástí rady sice nebyly žádné ženy, avšak názor

⁷ Barbara Greymont, *The Iroquois in the American Revolution* (New York: Syracuse University Press, 1975), 29

⁸ Colin Gordon Calloway, *First Peoples*, 53.

⁹ *Ibid.*, 53.

¹⁰ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 29

„matek klanu“ byl velice důležitý a byl na radě sdělen pověřeným mluvčím.¹¹ Důležitou součástí rad a obecně jednání mezi Irokézi nebo mezi Irokézi a osadníky bylo používání wampumu, což byly pásy z korálek bílé či fialové barvy vyrobené z ulit ústřic. Jeho důležitost spočívala v tom, že se wampum používal jako symbol pravdomluvnosti a počestnosti a zároveň sloužil jako způsob zaznamenávání slov řečníků.¹²

Rada tedy řídila Konfederaci a zabývala se vztahy zejména s kmeny mimo Konfederaci. Zároveň někdy působila jako mediátor ve vnitřních sporech.¹³ Kmeny Konfederace si tak udržela kontrolu nad svými záležitostmi na lokální úrovni.¹⁴ Tedy v ideálním případě měla Liga uvažovat jednomyslně, ale v praxi často převládal silný vliv lokality.¹⁵ Liga byla vytvořena na základě rodiny, klanu a komunity. To byla její síla i slabost. Byly doby, kdy se jeden nebo více kmenů Konfederace vydaly vlastní cestou a koncept jednomyslnosti se rozpadl.¹⁶ Například právě během Americké revoluce, kdy se Konfederace rozdělila na dva tábory.

Konfederace Irokézům přinesla podstatnou moc. Ve světě, kde větší uskupení kmenů není běžné, se Konfederaci náramně dařilo. Díky spojení vícero kmenů, mohla Konfederace shromáždit větší počet mužů než ostatní kmeny, což vedlo k expanzi a vybudování silného mocenského postavení v regionu.

Vývoj vztahů mezi konfederací a osadníky

Prvními osadníky, kteří začali s Irokézi spolupracovat, byli Nizozemci z kolonie Nového Nizozemí. K prvnímu kontaktu došlo na začátku 17. století a hlavním bodem jejich spolupráce byl obchod. Nizozemci po Irokézích poptávali kožešiny a na oplátku Irokézům poskytovali zboží jako například železné nástroje, a hlavně střelné zbraně a náboje.¹⁷

¹¹ William B. Kessel, and Robert Wooster, eds. *Encyclopedia of Native American wars and warfare* (Facts On File, Inc, 2005), 168.

¹² Bruce Elliott Mann, Barbara A. Johansen, *Encyclopedia of the Haudenosaunee (Iroquois confederacy)* (Westport: Greenwood Publishing Group, 2000), 325.

¹³ William B. Kessel, and Wooster Robert, eds, *Encyclopedia*, 168.

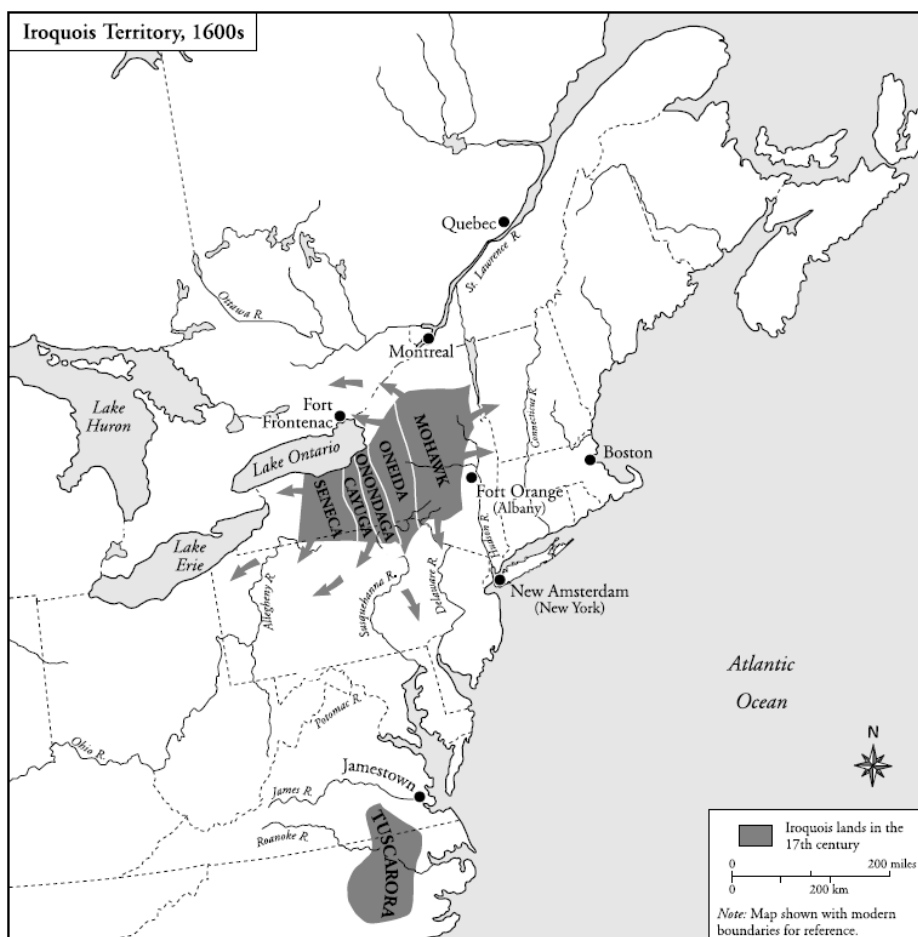
¹⁴ Calloway, *First Peoples*, 53.

¹⁵ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 31.

¹⁶ *Ibid.*, 31.

¹⁷ *Ibid.*, 37.

Důležitým milníkem se v historii Konfederace stal rok 1640. V tomto roce došlo k vyčerpání lokálních lovišť bobrů, kteří byli nepostradatelní pro irokézké obchodování s kožešinami. Navíc v tomto období kmeny Konfederace také zasáhly epidemie, z nichž první zdokumentovaná vypukla již v roce 1633.¹⁸ Dle odhadů tyto epidemie snížily populaci Šesti národů na polovinu.¹⁹ S populačním úbytkem, nejen z důvodu epidemií, se v irokézké kultuře spojuje koncept tzv. „mourning-wars“. Jedná se o jednotlivé, či dlouhodobé nájezdy na nepřítel, jejichž úkolem je přinést, mimo materiální kořisti, zajatce, kteří budou asimilováni do kmenů Šesti národů a nahradí tak padlé, nebo nemocí zesnulé jedince. Z těchto dvou hlavních důvodů kmeny Mohawk a Seneca společně zaútočily na blízké huronské kmeny. Mezi lety 1647 a 1650 se irokézští válečníci přehnali přes Hurony, což započalo úpadek huronsky mluvících kmenů. Irokézové nadále napadali huronské kmeny, až nakonec byli Huronové donuceni

Mapa č. 1 – Mapa vyznačující, kde sídlili irokézké kmeny a jakým směrem expandovali. Zdroj: William B. Kessel, and Wooster Robert, eds, *Encyclopedia*, 168

¹⁸ Daniel K. Richter, *The ordeal of the longhouse: The Peoples of the Iroquois League in the era of European colonization*, UNC Press Books, 2011, 59.

¹⁹ *Ibid.*, 59.

buď přesídlit do blízkosti osadníků, nebo hledali útočiště mezi kmeny sídlící v oblasti Velkých jezer či údolí svatého Vavřince.²⁰

Huronové však nebyli jediní, které potkal tento osud. Irokézové si byli vědomi své vojenské převahy a začali rozšiřovat své území i na úkor jiných kmenů. Největší silou Irokézů byla právě jejich jednota, jelikož podobná kmenová uskupení byla v indiánském prostředí velmi ojedinělá. Díky jejich jednotě a válečnému umu, došlo ke zničení či pohlcení tří dalších kmenů – Petunů, Neutralů, Eriů a Susquehannocků.²¹²²

Dalším faktorem, který hrál Irokézům „do karet“, byla jejich velice výhodná geografická pozice. Konfederace se totiž nacházela přímo mezi Novou Francií, Novým Nizozemím a později Anglií. Takto se Irokézové stali prostředníky v obchodu mezi kmeny sídlící daleko na západě a severu a evropskými osadníky.²³

V roce 1664 se Britům podařilo dobýt území Nového Amsterdamu a kolonie byla přejmenována na New York. Britové v oblasti nahradili Holanďany a pokračovali ve vztazích s Irokézi, jež navázali jejich předchůdci. Vzájemná blízkost, význam města Albany jako obchodního centra s Irokézi a nižší ceny anglického zboží ve srovnání s francouzským sloužily jako faktory, které stále více stahovaly Irokéze do britské sféry vlivu.²⁴

Po další století, až do konce Francouzsko-indiánské války v roce 1763, byli Irokézové hluboce zapojeni do imperiálního soupeření mezi Angličany a Francouzi. Obě tyto evropské mocnosti hledaly spojení s Irokézi, jenž měli ve zkoumané oblasti ústřední a geograficky silnou pozici. Navíc z velké části ovládali obchod se vzdálenými kmeny na západě. Irokézové tak balancovali mezi oběma mocnostmi a snažili se, aby z jednání vyšli vždy nejlépe jak mohli.²⁵ Hlavními vyjednávajícími nástroji byly pro obě koloniální mocnosti obchod a působící misionáři. Obchod byl pro osadníky a Irokéze naprosto zásadní.

²⁰ Mann, Johansen, *Encyclopedia of the Haudenosaunee (Iroquois confederacy)*, 27.

²¹ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 42.

²² Susquehannockům se však podařilo úspěšně přesídlit a obnovit svůj kmen v oblasti Pensylvánie. Zde byli trnem v oku Britským osadníkům a v oblasti mělo jejich počínání nezadnébatelné dopady. Více v knize od Daniela Richtera „Facing East from Indian country“.

²³ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 42.

²⁴ *Ibid.*, 43.

²⁵ Calloway, *First Peoples*, 154.

Osadníci stále potřebovali kožešiny, které Haudenosaunee²⁶ vyměňovali za zboží, nezbytné pro jejich nový způsob života.²⁷ Irokézové se tak stávali na Evropanech závislí.²⁸

Haudenosaunee již tradičně soupeřili s Francouzi a stavy míru a války se mezi těmito dvěma stranami měnily velmi často. Francouzi totiž navázali spojenectví s tradičními nepřáteli Irokézů, jako byly například právě huronské kmeny. To zapříčinilo, že Francouzi byli vztaženi do sítě mezikmenových vztahů. Dalším důvodem k nepřátelství byl fakt, že Francouzi toužili po ovládnutí trhu se západními kmeny, stejně jako Irokézové²⁹.

Začátek francouzsko-irokézského nepřátelství se datuje k roku 1609, kdy Samuel de Champlain podpořil irokézské nepřátele – algonkinské a montagnaiské kmeny v boji proti Lize.³⁰ Posléze v roce 1666 Francouzi započali válku proti irokézským obyvatelům, převážně Mohawkům, v údolí Svatého Vavřince.³¹ Těžce ozbrojení Irokézové často přepadali francouzské osady a útočili na indiánské spojence Francouzů. Cílem bylo získat kontrolu nad hurónským obchodem s kožešinami a doplnit vlastní počty pomocí konceptu mourning-wars. Přítomnost Irokézů navíc úspěšně blokovala expanzi Francouzů na jih, kteří tím byli nuceni odklonit svůj obchod na západ. Při mírových jednáních po invazi v roce 1666 Mohawkové požádali Francouze, aby na jejich území vyslali misionáře.³² Francouzi tedy doufali, že přítomností francouzských misionářů se jim podaří postupně ovládnout Irokéze nebo alespoň docílit nějaké dohody, jež by odstranila Irokéze jako prostředníky obchodu mezi západními kmeny. Nedošlo však ani k jednomu a kožešiny byly stále prodávány spíše na trzích v Albany do rukou Britů.³³

Za určitý důkaz náklonnosti k britské straně můžeme považovat rozhodnutí Konfederace svěřit svoji zemi a lid pod ochranu Britů v roce 1679

²⁶ Správné označení pro Irokéze v jejich jazyce. V překladu „Lidé dlouhého domu“.

²⁷ Po příchodu Evropanů a jejich technických výtvarků, se změnil způsob irokézského života. Například díky železným nástrojům už Irokézové nemuseli pracně opracovávat kosti či kameny, ze kterých své nástroje původně vyráběli. Stejný scénář se odehrál v oblasti keramiky, zemědělství či kácení stromů. Pracný indiánský způsob byl nahrazen pohodlnějším evropským způsobem.

²⁸ Calloway, *First Peoples*, 145.

²⁹ William B. Kessel, and Wooster Robert, eds, *Encyclopedia*, 168.

³⁰ Daniel K. Richter, *The ordeal of the longhouse*, 54.

³¹ William B. Kessel, and Wooster Robert, eds, *Encyclopedia*, 169.

³² Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 44.

³³ *Ibid.*, 44.

a 1684. Smlouva zapříčinila pozdější nedorozumění mezi Brity a Irokézi. Britové si totiž tento krok interpretovali poněkud jinak než Irokézové. Haudenosaunee smlouvu považovali pouze za obranou alianci, nikoliv za podstoupení jejich suverenity.³⁴ Na britské straně bojovala Konfederace poprvé ve válce krále Viléma, která proběhla v letech 1689–1697. Válka byla koloniální verzí Devítileté války, zrovna probíhající v Evropě, kterou britští a francouzští kolonisté chtěli využít k získání větší síly v regionu. Pro Irokéze se válka stala dobrou příležitostí k vyhnání Francouzů a jejich indiánských spojenců z oblasti Velkých jezer a řek Ohio a Mississippi. Irokézové tak válku použili jako záminku pro útoky na Francouze ve zmíněné oblasti, jejichž cílem bylo ochromit francouzský obchod s kožešinami.³⁵ Zajímavým důsledkem této války byly dohody o míru a přátelství překvapivě právě mezi Konfederací a Francouzi. Francouzi pozvali Irokéze k obchodování do Detroitu a Irokézové na oplátku slíbili, že budou neutrální v jakékoli válce mezi Francií a Anglií. Tuto neutralitu si Konfederace udržovala během všech tří nadcházejících koloniálních válek, jmenovitě během válek královny Anny 1701-13, krále Jiřího 1744-48 a Francouzsko-indiánské.³⁶

Domluvená neutralita byla nejvíce nalomená v letech 1754–1763 Francouzsko-indiánskou válkou. Příčinou konfliktu bylo vyústění pohraničních bojů mezi Francouzi a Brity, které probíhaly na hranicích po více než sto let.³⁷ Irokézská konfederace jako celek se nepřidala ani k jedné straně, ovšem skupiny válečníků z kmenů Konfederace se bojů zúčastnily, ale většinou ze svých vlastních důvodů. Většina Irokézů tak válčila, aby svoji zemi uchránili od imperiální expanze a za lepší obchodní podmínky z francouzské strany.³⁸ Na začátku války se nejprve dařilo Francouzům, avšak v roce 1760 se Britům díky reorganizaci své armády a změně ve vedení začalo dařit. Francouze a jejich indiánské spojence – kmeny Lenni lenape, Ottawa, Algonkin, Abenaki a Wyandot tlačili zpět na území Nové Francie.³⁹ Francouzský ústup společně s epidemií neštovic podlomil morálku francouzských indiánských spojenců, kteří se rozhodli od bojů odstoupit, což už tak prohrávajícím Francouzům nikterak nepomohlo. V závěru

³⁴ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 44.

³⁵ Kessel, William B., and Robert Wooster, eds. *Encyclopedia*, 181

³⁶ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 46.

³⁷ William B. Kessel, and Wooster Robert, eds, *Encyclopedia*, 138.

³⁸ Calloway, *First Peoples*, 158.

³⁹ Kessel, William B., and Robert Wooster, eds. *Encyclopedia*, 139

francouzské jednotky nemohly vzdorovat četné početní převaze britské armády a po obsazení měst Québec a Montreal v roce 1760, ztratili Francouzi definitivně nadvládu nad územím Nové Francie. Válka byla oficiálně zakončena mírovou smlouvou podepsanou roku 1763 v Paříži, kde Francie podstoupila území Nové Francie ve prospěch Britů.⁴⁰

Pro Irokéze měla tato válka velký diplomatický dopad. Téměř po sto let si Haudenosaunee uchovávali obchodně velmi výhodnou neutrální pozici mezi Francií a Británií. Nyní však s britským vítězstvím Irokézové definitivně přišli o výhodnou pozici mediátora.⁴¹

Začátek působení bílých mužů mezi Irokézi

Následující období je charakteristické aktivitou dvou mužů mezi Irokézi – Williama Johnsona a Samuela Kirklanda. Oba pánové se nakonec přes počáteční spolupráci objevili na opačných stranách Americké revoluce a budou velice důležitými osobami, ovlivňující irokézská rozhodnutí v následujícím „rodinném“ konfliktu mezi Brity a Američany.

William Johnson, původně přijel do „Nového světa“ v roce 1738, aby obstarával majetek svého strýce. Pozemky Johnsonova strýce se nacházely jižně od řeky Mohawk, což bylo počátečním důvodem pro jeho sblížení právě s tímto irokézským kmenem. Johnson se s kmenem Mohawků začal sblížovat čím dál tím více a oženil se rovnou s několika mohawskými ženami, avšak dle britských zákonů nikdy ne oficiálně. Jeho poslední mohawskou manželkou byla Mary Brant, vnučka významného mohawského náčelníka Hendricka, kterou poprvé potkal v roce 1753.⁴² Mary společně se svým bratrem Josephem, jenž v tomto období působil jako Johnsonův asistent, se v nadcházejících časech revoluce stanou velmi významnými osobami, které budou propagovat zapojení Konfederace do konfliktu právě na britské straně.

Zmíněné manželství s členkou významného mohawského rodu a celková blízkost k Irokézům Johnsonovi umožnila v následujících letech úspěšně ovlivňovat Šest národů.⁴³ V irokézských záležitostech se ovšem angažoval ještě

⁴⁰ Kessel, William B., and Robert Wooster, eds. *Encyclopedia*, 139

⁴¹ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 50.

⁴² Mann, Johansen, *Encyclopedia of the Haudenosaunee (Iroquois confederacy)*, 32.

⁴³ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 47.

před tímto významným sňatkem. Již v roce 1746 byl Johnsonovi udělen titul Commisarry for Indian Affairs (Komisař pro indiánské záležitosti) a zároveň byl později pověřen naverbováním členů Konfederace pro účast ve výše zmíněné Francouzsko-indiánské válce. K Johnsonovým britským jednotkám se připojil právě náčelník Hendrick a jeho bojovníci a společně se jim podařilo zvítězit v bitvě u jezera George.⁴⁴

Johnson se nadále věnoval své práci mezi Irokézi se zaměřením na regulaci obchodu. V tomto ohledu byl Johnson proslulý svojí poctivostí a snahou zajistit, aby bylo s indiány nakládáno spravedlivě a osadníci se je nesnažili ošidit.⁴⁵ Co se týče větších projektů, v dubnu roku 1762 Johnson svolal kongres celé Konfederace, kde jim nabídl obrovský pás wampumu. Ten měl reprezentovat „The Ancient Covenant Chain“ (Prastarý smluvní řetězec), neboli alianci mezi Irokézskou konfederací a Brity⁴⁶ Kmen Seneců, jenž dříve udržoval přátelské vztahy s Francouzi, se na této konferenci za své spojenectví proti Britům omluvil a slíbil jim svou věrnost. Prastarý smluvní řetězec bude v nadcházejících letech velmi důležitý. V budoucím konfliktu mezi Američany a Brity se William Johnson bude snažit udržet Konfederaci neutrální či nakloněnou k britské straně právě pomocí The Ancient Covenant Chain.

Věrnost Senecům však moc dlouho nevydržela. Hned další rok se podstatná část kmene přidala k Pontiacovu povstání proti Britům, které proběhlo v letech 1763–1764.⁴⁷ Povstání bylo vedeno náčelníkem kmene Otawů Pontiacem, který byl spojencem Francouzů a po jejich porážce ve Francouzsko – indiánské válce sám pokračoval v boji proti Britům. Ti po válce chamtivě zabírali území, jež tyto kmeny obývaly, a Pontiac se rozhodl proti tomuto zakročit. Povstání nakonec bylo potlačeno, Pontiac poražen a konflikt byl oficiálně ukončen podepsáním míru mezi Pontiacem a Williamem Johnsonem až v roce 1766. Senecové uzavřeli mír o dva roky dříve v roce 1764 a znovu obnovili spojenectví s Brity.⁴⁸

Významným důsledkem tohoto povstání byl dokument Proclamation of 1763 (v překladu Prohlášení z roku 1763), který měl ze všeho nejdřív ukončit

⁴⁴ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 48.

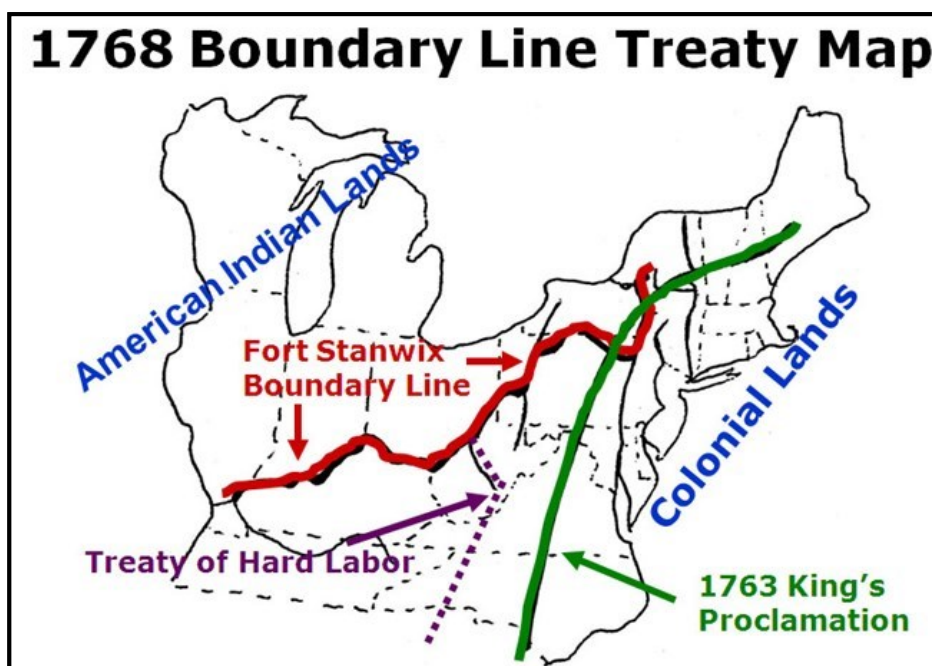
⁴⁵ William B. Kessel, and Wooster Robert, eds, *Encyclopædia*, 172.

⁴⁶ Mann, Johansen, *Encyclopedia of the Haudenosaunee (Iroquois confederacy)*, 316.

⁴⁷ *Ibid.*, 318.

⁴⁸ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 51.

právě Pontiacovo povstání. Prohlášení sloužilo jako prozatímní a řešilo tři zásadní body konfliktu mezi Irokézi a osadníky. Dokument zaprvé zakazoval osídlení západně od Apalačského pohoří, což mělo za cíl uklidnit Haudenosaunee a omezit rozpínavost osadníků. Zadruhé ustanovil, že britská vláda má výsadní právo na odkup území od Irokézů a zatřetí, vyžadoval, aby všichni obchodníci působící na irokézském území měli obchodní licenci.⁴⁹ Poslední pravidlo mělo vyřešit problém s podvodníky, již s Haudenosaunee neobchodovali čestně. Reakce osadníků na nová pravidla byla pochopitelně negativní a důsledně argumentovali, že území, které jim bylo při osidlování nabízeno, nebylo nikterak omezeno. Zároveň v daném období již existovaly osady na západ od nově vytyčené hranice. Britové v koloniích tedy jednoduše tato nařízení ignorovali.⁵⁰ Irokézské kmeny měly ale jiný pohled na věc a považovaly nová nařízení za vítězství a důsledkem irokézské nájezdy během roku 1764 značně ochably.⁵¹ Uklidnění bojů ze strany Konfederace trvalo přibližně rok. Zanedlouho však Irokézům došlo, že osadníci prohlášení neberou vážně, a tak násilí bylo obnoveno.

Mapa č. 2 - Vyznačení sjednané demarkační linie. Zdroj: <https://www.nps.gov/fost/learn/historyculture/1768-boundary-line-treaty.htm>

William Johnson jako reakci na toto nedodržování pravidel svolal v roce 1768 kongres koloniálních představitelů a sachemy Irokézské konfederace

⁴⁹ Calloway, *First Peoples*, 203.

⁵⁰ William B. Kessel, and Wooster Robert, eds, *Encyclopedia*, 258.

⁵¹ *Ibid.*, 258.

v pevnosti Stanwix. Kongres došel k dohodě, jejímž výsledkem bylo vytvoření nové demarkační linie, jež oproti té původní byla posunuta ještě více na západ, a za kterou již definitivně nemohly být žádné britské osady.⁵² Aby toto bylo možné, musela se Irokézká konfederace vzdát území na jih od řeky Ohio, které si nárokovaly kmeny Cherokee a Shawnee.⁵³ Za všechna tato území obdržela Konfederace deset tisíc liber, což je odhadem v přepočtu dnešních padesát pět milionů korun českých.⁵⁴

V tomto období se na scénu dostává další nesmírně významná osoba jménem Samuel Kirkland. Kirkland pocházel z oblasti Nové Anglie, jmenovitě Connecticutu. Svoji misii mezi Haudenosaunee zahájil v roce 1764 u kmene Seneců, avšak po dvou letech Senecy opustil a usadil se u kmene Oneidů, kde zůstal až do konce svého života.⁵⁵ V roce 1770 se Kirkland rozhodl připojit k Boston Board of Commissioners for the London Company for the Propagation of the Gospel in New England and Parts Adjacent in America (v překladu Bostonská komise Londýnské společnosti pro šíření evangelia v Nové Anglii a části sousedící v Americe). Tento krok byl nesmírně důležitý. Přilnutí k Bostonu utvářelo Kirklandův pozdější proamerický postoj, jenž následně ovlivnil kmeny, mezi kterými působil.⁵⁶

Jak se situace mezi koloniemi a Británií vyvíjela, William Johnson si začal uvědomovat, že vliv misionářů z Nové Anglie, zejména právě vliv Kirklanda na Irokéze, bude velmi nebezpečný. Johnson se tedy po roce 1771 snažil pomocí konverzací s oneidskými sachemy blokovat Kirklandovo působení mezi Oneidy a zároveň se je snažil blíže připojovat k jeho osobě a britské vládě.⁵⁷ Snažení bohužel pro Johnsona nebylo příliš úspěšné, jelikož mezi Kirklandovy věrné následovatele patřilo několik vůdčích válečníků. To by za normálních okolností nebyl až takový problém, neboť diplomatickou silou disponovali hlavně sachemové. Avšak v irokézké společnosti se v tomto období začal vyvíjet konflikt mezi sachemy a válečnými náčelníky, jenž v budoucnu bude velkým problémem.

⁵² William B. Kessel, and Wooster Robert, eds, *Encyclopedia*, 135.

⁵³ Calloway, *First Peoples*, 205.

⁵⁴ „CPI Inflation calculator“, zpřístupněno 1. května, <https://www.in2013dollars.com/uk/inflation/1764?amount=10000>

⁵⁵ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 52.

⁵⁶ *Ibid.*, 59.

⁵⁷ *Ibid.*, 59.

Kapitola tedy nejdříve představuje Irokézskou konfederaci, její fungování a problémy z toho vycházející. Posléze jsem se zaměřil na historický vývoj vztahů mezi Irokézi a evropskými koloniálními velmocemi, a to zejména Francií a Velkou Británií. Pomocí historických událostí můžeme vidět, jakou silnou geografickou pozicí a ekonomickou a válečnou silou disponovala Liga Šesti národů. V kapitole jsou také představeny prvotní smlouvy mezi Irokézi a Brity v podání The Ancient Covenant Chain, Proclamation of 1763 a stanovení demarkační linie v roce 1768. A na závěr kapitola představuje dvě důležité osobnosti, Williama Johnsona a Samuela Kirklanda, kteří svým působením ovlivňovali názory Irokézů.

2 Politika neutrality

Nadcházející tři roky, od roku 1774 jsou obdobím, které je charakteristické snahou Irokézů se nezapojovat do konfliktu mezi koloniemi a Británií. Situace mezi koloniemi a Velkou Británií se začala vyhrocovat a v souladu s tím se zvýšilo naléhání obou stran na Irokéze, aby se přidali ke konfliktu. Konfederace dlouhou dobu nátlaku odolávala a ujišťovala obě strany, že ani jednu z nich neupřednostňuje. Postupem času se však určité kmeny rozhodly ke konfliktu přidat, jmenovitě kmen Mohawk na straně Britů a Oneida na straně Američanů. Zbývající kmeny byly nakonec po usilovném přemlouvání přesvědčeny, aby vykopaly válečnou sekeru. Vhodným příkladem je kmen Seneků. Důvody, které Irokéze přivedli k rozhodnutí přidat se k válce, uvedu právě v této kapitole.

V létě roku 1774 zemřel William Johnson. Stalo se tak během rady s Haudenosaunee, kteří žádali vysvětlení, proč osadníci nerespektují dříve ustanovená pravidla. Jeho smrt byla způsobena chabým zdravím a stresem spojeným s jednáním. Johnsonovým nástupce se stal jeho synovec Guy Johnson. Stalo se tak na přání Williama Johnsona a samotných Irokézů. Guy byl po dlouhou dobu v učení u svého strýce, čímž si získal irokézskou důvěru.⁵⁸ Guy Johnson byl tedy respektovaný, ale na legendární statut svého strýce dosáhnout nemohl. Největší vliv měl mezi kmenem Mohawků, kde měl velký podíl na faktu, že Mohawkové byli během revoluce Britům velmi věrní. Byl osobním přítelem Josepha Branta, ale kolem roku 1780 jejich přátelství opadlo, kvůli Johnsonovi

⁵⁸ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 71.

nepoctivosti. Johnson totiž falšoval údaje o obchodu, ze kterých profitoval společně s několika obchodníky z Niagary.⁵⁹

V říjnu 1774 proběhla velká konference v městě Onondaga, hlavním městě Konfederace. Stěžejním tématem byla prosba kmene Shawnee, jenž nebyl součástí Šesti Národů, o podporu proti bílým osadníkům, kteří je napadali z oblasti Virginie.⁶⁰ Cílem Velké rady bylo zabránit, aby jednotlivé kmeny Konfederace nejednaly na vlastní pěst a nepodnikaly nájezdy na americké území.⁶¹ Výsledkem bylo, že všechny kmeny Konfederace se znovu zavázali zachovat mír a přesvědčit kmen Shawnee, aby urovnal své spory s obyvateli Virginie. Toto byl důležitý moment z vícero důvodů. Zaprvé se osadníci znovu neukázali v dobrém světle. Za druhé to byl důkaz loajality, kterou Irokézové k osobě krále a jeho zástupcům chovali. Věřili, že již brzy král s těmito chamtivými osadníky skoncuje.⁶²

Jak situace mezi Brity a Američany nadále eskalovala, tak stejně i Samuel Kirkland zvyšoval své politické úsilí. Jménem povstalců Šesti národů vzkázal, aby si Irokézové připravili své zbraně a byli s nimi připraveni na to bránit své svobody a životy⁶³. Guy Johnson byl Kirklandovou aktivitou velmi znepokojen a snažil se ji vzdorovat organizováním rad, kde naopak propagoval britskou stranu.

V dubnu roku 1775 proběhl první střet mezi povstalcí a Brity u Lexingtonu a Concordu. Guy Johnson se rozhodl rychle jednat, a to tím způsobem, že zakázal Kirklandovi návrat mezi Oneidy a vydal se na cestu do oblasti German Flats, kde chtěl uspořádat velký indiánský kongres. V okolí však nebylo bezpečno, a tak se rozhodl přesunout do pevnosti Ontario. Na konci června 1775 se v pevnosti Ontario konal kongres, na kterém byli přítomni hlavně zástupci Šesti národů, mimo několika huronských náčelníků z oblasti Detroitu, dvou delegátů z kmene Shawnee a pár Caughnawagů⁶⁴. Co se stalo na konferenci není úplně jasné. Dle

⁵⁹ Mann, Johansen, *Encyclopedia of the Haudenosaunee (Iroquois confederacy)*, 199.

⁶⁰ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant, 1743-1807: Man of Two Worlds* (Syracuse University Press, 1984), 176.

⁶¹ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 72.

⁶² Ibid., 72.

⁶³ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy and Frontier Warfare, The Iroquois Confederacy in the American Revolution* (Albany, New York State American Revolution Bicentennial Commission, 1976), 8

⁶⁴ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 185.

Little Abrahama, jednoho z významných náčelníků Mohawků, zde Guy Johnson propagoval mír, ale dle slov Guye Johnsona zde Irokézům nabídl válečnou sekuru.⁶⁵ Pravda bude zřejmě někde mezi. Nadcházející události, však potvrdili, že s výjimkou několika Mohawků Konfederace preferovala mír a možnost konflikt pozorovat z povzdálí a využít americko-britské nepřátelství ve svůj prospěch.⁶⁶ Irokézové doufali, že podobně jako předtím v konfliktu mezi Británií a Francií, budou moci balancovat mezi oběma silami, z čehož v minulosti náramně těžili.⁶⁷

Ve stejném měsíci, prostřednictvím Philipa Schuylera jednoho z amerických komisařů pro indiánské záležitosti, Oneidové vybídli Filadelfský kongres, aby v Albany uspořádal setkání mezi Irokézi a americkými delegáty. Filadelfský kongres výzvu uposlechl a rada mezi Irokézi a Američany se opravdu konala, a to v srpnu roku 1775. Američtí zástupci zde sdělili Irokézům, že: "Tohle je rodinný spor mezi námi a starou Anglií. Vás, Indiánů, se to netýká. Nepřejeme si, abyste se chopili válečné sekery proti královským vojskům. Přejeme si, abyste zůstali doma a nepřidávali se ani na jednu stranu."⁶⁸ a Irokézové se s tímto postojem ztotožnili. Little Abraham, jeden z mohawských náčelníků, Američany ujistil, že se do konfliktu neplánují přidat protože: „K poddaným krále chováme stejnou náklonnost, jako k vám narozeným na tomto ostrově.“⁶⁹ Z dostupných zdrojů není úplně jasné, zdali byla uzavřena oficiální smlouva. Některé tvrdí, že ano, ale jsou tu i také, které tvrdí, že na setkání nedošlo k žádné oficiální smlouvě. Irokézové zde totiž představily americkým zástupcům územní problémy, jež Američané kvůli nedostatku pravomocí nemohli řešit.⁷⁰

Na těchto dvou příkladech můžeme vidět, že oficiální reprezentanti obou stran měli zájem na tom, aby Irokézové byli v tomto konfliktu minimálně neutrální. V případě Guye Johnsona možná rovnou na straně Britů, ale ten tak jednal, na základě prvotní výzvy Samuela Kirklanda. Samuel Kirkland vyzýval k boji, ale na druhou stranu, jak můžeme vidět ze schůze v Albany v srpnu 1775, oficiální američtí představitelé požadovali od Irokézů neutralitu. Tento postoj se

⁶⁵ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 185.

⁶⁶ *Ibid.*, 186.

⁶⁷ *Ibid.*, 186.

⁶⁸ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 97.

⁶⁹ *Ibid.*, 98.

⁷⁰ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 214; William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 10.; Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 98

pak v pozdějších letech z důvodu eskalace konfliktu změnil. Britové a Američané už od Irokézů žádali plné zapojení do konfliktu. Obávali se, že pokud budou zdrženliví, může nastat scénář, kdy protivník získá veškeré irokézské bojovníky. Právě počet bojovníků byl důvod proč obě strany chtěly od Irokézů alespoň neutralitu. Irokézové totiž mimo jejich výhodné geografické pozice disponovali i nezanedbatelnou vojenskou silou. V období Americké revoluce měla Konfederace k dispozici až 2000 mužů, nepočítaje spřátelené kmeny, což na koloniální poměry byla podstatná síla.⁷¹

Irokézská reakce byla obecně zaměřená spíše na neutralitu. Z obou konferencí je zřejmé, že oficiální stanovisko Konfederace bylo takové, že se do konfliktu nechtějí zapojit, což potvrzují slova Little Abrahama. Stejného názoru byl senecký náčelník Guyasuta, který velmi propagoval irokézskou neutralitu. Dle jeho slov: „Museli bychom být opravdu blázny, kdybychom si mysleli, že si nás nebo našich zájmů váží ti, kteří se nás snaží zatáhnout do zbytečné války.“⁷² Stejný názor sdíleli i další senečtí náčelníci, jmenovitě Cornplanter, Old Smoke, či Handsome Lake. Senekové však později změnili své stanovisko, z dvou hlavních důvodů. Prvním důvodem byly útoky amerických milicí na Seneky a druhým důvodem byla argumentace Johna Butlera a Johna Branta v Irondequoit. Brant zde nazval Cornplantera zbabělcem a prohlašoval, že neutralita zapříčiní katastrofu. Věřil totiž, že poté co skončí konflikt mezi Brity a Američany, tak se vítězná strana obrátí na Irokéze⁷³ Tyto slova, společně se sliby Butlera, které jsou zmíněny v další kapitole, velmi ovlivnily Seneky a většina se poté rozhodla přidat se na stranu Britů. Joseph Brant, jeden z významných mohawských náčelníků, pevně stál na straně Britů a podvedlo se mu naverbovat velkou část Mohawků, Seneků, Cayugů a Onondagů na jejich stranu. Oneidové a Tuscarorové byli dle slov oneidského náčelníka Skenandoaha oficiálně neutrální, ale během války aktivně pomáhali armádě generála Washingtona, a to jak z materiálního hlediska, tak i poskytnutím válečníků pro jejich věc.⁷⁴

⁷¹ Greene, Evarts B., and Virginia D. Harrington, *American population before the Federal Census of 1790*, Columbia University Press, 1932, 196-199

⁷² Colin G. Calloway, *The American Revolution in Indian Country: Crisis and Diversity in Native American Communities*, Cambridge: Cambridge University Press, 1995, 29.

⁷³ Mann, Johansen, *Encyclopedia of the Haudenosaunee (Iroquois confederacy)*, 85, 163.

⁷⁴ *Ibid.*, 39.

Rozhodnutí přidat se k válce

V následujících měsících proběhlo množství setkání mezi Irokézi a oběma stranami. Problémem bylo, že jednotlivé irokézské skupinky, a to i uvnitř jednotlivých kmenů, jednaly nezávazně na sobě a vznikaly situace, kdy jedni reprezentanti přijali výzvu k válce od Američanů, jen aby ji jiní odvolali před Brity a naopak. Na tomto můžeme pozorovat znatelnou vnitřní nejednotu a snahu stále dostat svému slovu a zůstat v probíhající válce neutrální. Docházelo k tomu zejména z důvodu již zmiňované lokality, kdy různí náčelníci, zejména mladí válečníci, byli dychtiví jít do boje získat slávu a respekt. Jednali tak na vlastní pěst, i když tyto záležitosti měla řešit společně Velká rada.

Postupem času, však neutralita přestávala být možná, a to zejména kvůli závažnosti konfliktu. Obě strany začaly na Haudenosaunee více tlačit, aby se přidali do války právě na jejich straně a Irokézové, buď z vlastní iniciativy, anebo po přemlouvání se rozhodli do války zapojit.

Důležitou postavou, která podporovala zapojení Irokézů na britské straně byl mohawský náčelník Joseph Brant. Jeho zapálení bylo utvrzeno návštěvou Velké Británie v roce 1775. Po návratu byl Brant ještě více odhodlaný podporovat Brity, neboť ho zde Lord George Germain, státní tajemník pro kolonie, ujistil, že pokud Irokézové zůstanou Britům věrní, Britové jim následně poskytnout největší možnou podporu v jejich záležitostech⁷⁵ Pro Branta, který hlavně chtěl to nejlepší pro jeho lid, byla tato zpráva povzbuzující. Brantovou agendou bylo zejména získání zpět území, které jim obsadili osadníci a udržení politické samostatnosti konfederace.⁷⁶

Dále je důležité setkání v Irondequoit a Three Rivers. V Irondequoit John Butler, zástupce agenta pro indiánské záležitosti v nepřítomnosti Guye Johnsona, po týdnu jednání přesvědčil kmen Seneků, aby se přidal na stranu jeho veličenstva krále. Na této konferenci mu byli největší opozicí významní senečtí náčelníci jménem Sayenqueraghta a Cornplanter. Důvodem pro jejich rezistenci bylo, že nechtěli porušit mírovou smlouvu uzavřenou s Američany.⁷⁷ Souhlasu nakonec Butler docílil zejména apelováním na skutky, které pro ně král vykonal,

⁷⁵ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 201.

⁷⁶ *Ibid.*, 200.

⁷⁷ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 156.

odkazováním na starodávnou smlouvu v podobě The Ancient Covenant Chain, bagatelizováním americké armády a řadou darů a množstvím rumu, kterým válečníky pobízel do boje.⁷⁸ Na navazující konferenci v Three Rivers pak vykopaly válečnou sekeru společně všechny kmeny Šesti národů. Kmen Oneidů a Tuscarorů nebyl však velmi zastoupen, neboť velká část těchto dvou kmenů bojovala právě na straně Američanů, zásluhou Samuela Kirklanda.⁷⁹ Kirklandův vliv, však nebyl jediným faktorem, který přivedl Oneidy a Tuscarory do náručí Američanů. Prvním faktorem byla celková blízkost k americkým osadám a pevnosti Stanwix, kde Oneidové převážně obchodovali. Zadruhé Oneidové měli Britům za zlé, že při vyjednání hranice z roku 1768, ochudili Oneidy o kus jejich území.⁸⁰

Když se pozastavíme nad tím, co tedy nakonec přimělo většinu Irokézů zapojit se do války na straně Britů, můžeme poukázat hned na několik rozhodujících faktorů. Velkým faktorem byl irokézský smysl pro čest v podobě ctění The Ancient Covenant Chain, jenž prostřednictvím Williama Johnsona uzavřeli s králem. Další velmi důležitou okolností byly problémy spojené s obsazováním irokézského území osadníky. Američané na schůzích opakovali, že v tomto ohledu nemají pravomoc a nemůžou Irokézům nic slíbit. Naopak britský král v minulosti svůj zájem prokázal vyhlášením Proklamace roku 1763 a stanovením linie z roku 1768. I když u obou dohod byly problémy s dodržováním, na rozdíl od Američanů bylo vidět, že se problematice Britové věnují a alespoň nějakým způsobem se snaží osadníky zastavit. Proto tedy v případě svržení královské vlády měli Haudenosaunee jen málo důvodů věřit, že tato politika bude zachována. Když se podíváme na situaci z praktického materiálního hlediska, tak Britové byli k Irokézům mnohem štedřejší.⁸¹ Obchod v Niagaře (po obsazení Albany se Niagara stala hlavním obchodním střediskem mezi Brity a Irokézi) vzkvétal a pro Irokéze, zde bylo vždy dostatek zásob, bylo-li třeba. V tomto ohledu

⁷⁸ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 159.

⁷⁹ Calloway, *First Peoples*, 207.

⁸⁰ William Sawyer, „The Oneida Nation in the American Revolution“, National park services, zpřístupněno 3. května, <https://www.nps.gov/fost/learn/historyculture/the-oneida-nation-in-the-american-revolution.html>.

⁸¹ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 18.

Američané ztráceli. V období války neměli financí nazbyt, a tak pro Haudenosaunee zkrátka nebyly ani zásoby a ani dary.⁸²

Politika neutrality tedy skončila neúspěchem, jelikož všechny kmeny Konfederace se do konfliktu zapojily. Pokud si položíme otázku, zdali by mohla fungovat, pokud by Irokézové vytrvali, tak dle mého názoru ano. Irokézové opravdu mohli balancovat mezi Američany a Brity jako v předešlých dobách mezi Francií a Británií. Obě tyto mocnosti měli dost práce sami se sebou a Irokézové by zřejmě nebyli hlavní agendou válčících stran, pokud by Irokézové opravdu zůstali neutrální a nenapadali ani jednu ze stran. Na druhou stranu obavy Josepha Branta z toho, že po skončení vzájemného boje se vítězná strana obrátí proti nim byly také oprávněné. Útok by s největší pravděpodobností opravdu přišel, vzhledem k expansionistické náladě Američanů v té době, ale na druhou stranu to s jistotou nemůžeme říct.

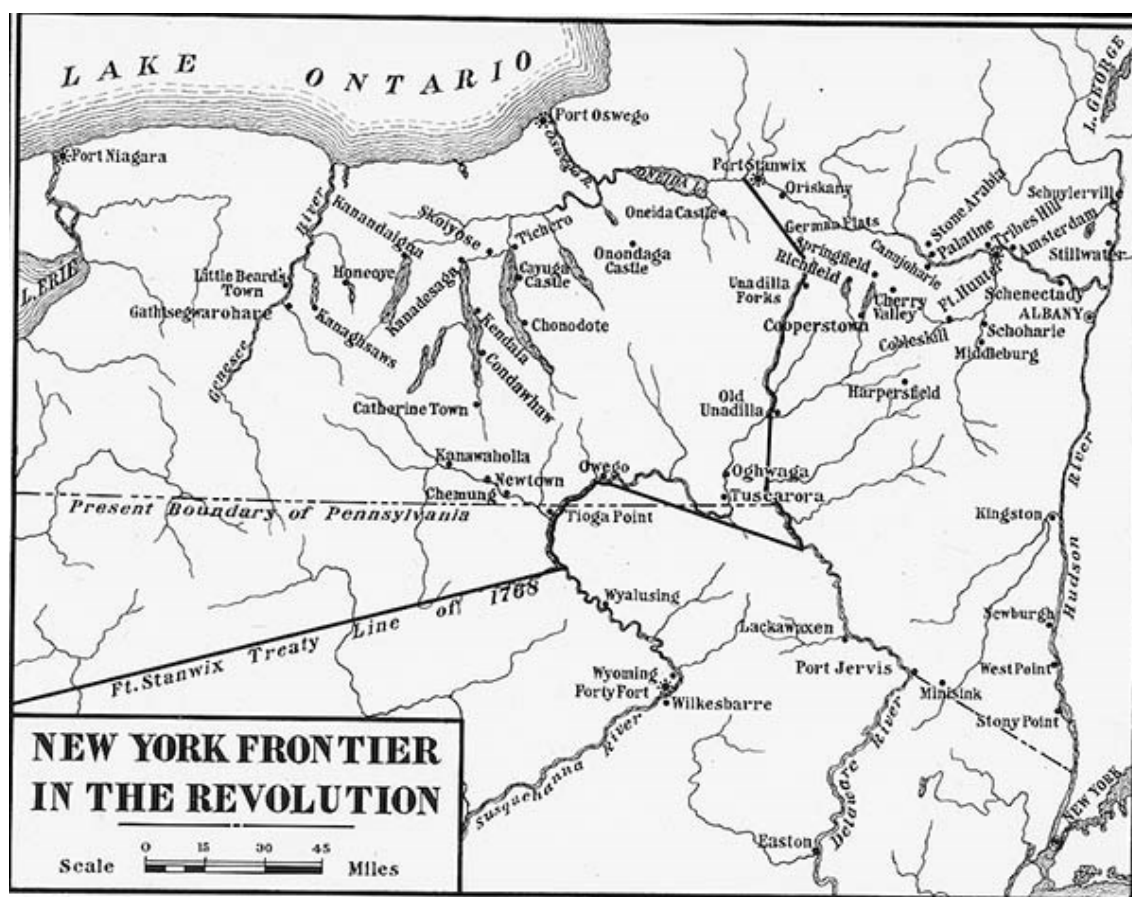
3 Indiánské zapojení

Po „vykopání válečné sekery“ tak Irokézům nic nebránilo zapojit se do probíhající války. Mohawkové, Senekové, Onondagové a Cayugové se do války přidali na straně Britů a Oneidové společně s Tuscarory se války zúčastnili na straně Američanů. V následující kapitole chronologicky představím události, ve kterých hráli Irokézové podstatnou roli. Pomocí analýzy a dobových zpráv jsem došel k závěru, že v bitvách, kterých se Irokézové účastnili hráli stěžejní roli a jejich pozdější nájezdy způsobovaly Američanům takové problémy, že se americké velení rozhodlo k invazi irokézského území.

Obléhání pevnosti Stanwix, bitvy u Oriskany a Saratogy

Prvním „oficiálním“ a zároveň významným zapojením irokézských válečníků na straně Britů do Americké revoluce bylo obléhání pevnosti Stanwix a s ním spojená bitva u Oriskany pod širším velením Barryho St. Legera. Dle původního plánu si St. Leger vyžádal pouze sto padesát irokézských válečníků a plánoval pevnost zabrat překvapivým úkolem. Tento plán se však zhroutil poté, co svým indiánským válečníkům neuváženě rozdál rum, a ti se opili takovým způsobem, že byl St. Leger nucen útok odvolat. St. Leger tedy dorazil do pevnosti

⁸² William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 18.

Mapa č. 3 – Na mapě jsou vyznačena hlavní osadnické a irokézské vesnice a pevnosti.
<https://www.nysarchivestrust.org/education/consider-source/browse-primary-source-documents/revolution-and-new-nation/map-new-york-frontier-revolution>

Oswego, kde se k jeho armádě připojil zbytek irokézských válečníků. St. Ledgerova armáda se tímto rozrostla na čtrnáct set mužů, z nichž přibližně osm set bylo Haudenosaunee. Z Irokézů pak velkou část tvořili Senekové pod velením Cornplantera a Old Smoka, kteří měli k dispozici 250 mužů. Pod Brantovým velením bylo 300 Mohawků.⁸³

Hlavní část armády dorazila k pevnosti dne 3. srpna 1777⁸⁴. Dle dostupných informací, měla být pevnost Stanwix nedostavěná, a navíc ve špatném stavu. Realita však byla odlišná, jak poznamenal sám St. Leger v dopisu pro generála Carletona: „místo urážky hodného a nedokončeného díla, které jsme očekávali, jsem zjistil, že je to úctyhodná pevnost obsazená silnou posádkou 700 mužů, která pro rychlé dobytí vyžadovala dělostřeleckou výzbroj, kterou jsme

⁸³ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 21.

⁸⁴ John Albert Scott, *Fort Stanwix (Fort Schuyler) and Oriskany* (Rome, NY: Rome Sentinel, 1927), 173.

nedisponovali."⁸⁵ Jak je zmíněno v předešlé citaci, tak St. Legerova armáda neměla ten správný typ artilerie a tak St. Legerovi nezbývalo nic jiného než odstřelovat pevnost s malými kanony, které měl k dispozici a pokračovat v obléhání, dokud nedorazí vyhovující děla.

Zvrat nastal 5. srpna, když dorazil do britského tábora vyslanec s varováním, že se k pevnosti Stanwix přesouvají americké posily pod vedením generála Herkimera. Tato důležitá zpráva přišla od Mary Brantové, významné irokézské matky klanu a vdově po Williamu Johnsonovi, která pobývala v Canajoharii, kudy Herkimer projížděl.⁸⁶ Důležitost zprávy byla nesmírná. Bez této informace by se celé britsko-irokézské vojsko ocitlo v obklíčení. St. Leger se tak rychle rozhodl vyslat asi polovinu svých Irokézů a přibližně stovku bílých vojáků s rozkazem zastavit Herkimera.

Výprava se rozhodla na Američany nachystat léčku asi pět mil od pevnosti, kde stezka, po níž Američané šli, vedla hlubokou roklí. Tento plán nebyl odhalen, přestože součástí Herkimerovy armády bylo 60 Irokézů, většinou Oneidů, z nedaleké vesnice Oriska.⁸⁷ Druhým důvodem, proč plán vyšel tak snadno byl fakt, že před tímto tažením se Herkimerovi posmívali jeho důstojníci a obviňovali ho z opatrnosti a ze zbabělosti. Herkimer, popuzen těmito posměšky, se vydal vpřed, aniž by přijal náležitá opatření. Generál tedy vpochoďoval přímo do pastí.⁸⁸

Irokézové společně s Brity se rozprostřeli podél cesty a v lesích. Rozestavení mužů bylo přisuzováno Brantovi, ale Butler tvrdil, že to byla zásluha Cornplantera. Britové naopak tvrdili, že to byl plán Johnsona.⁸⁹ Nicméně ze zvoleného typu boje a převahy Irokézů v této skupině, bych si troufal tvrdit, že je více pravděpodobné, že rozestavení řídili spíše zmínění irokézští náčelníci. Jakmile se většina amerického konvoje dostala do úžiny, Irokézové znudění čekáním netrpělivě vypálili salvu a vtrhli na Američany. Největší tíhu boje nesli právě Irokézové, jelikož se svými tomahavky museli dostat dostatečně blízko. Haudenosaunee také čtyřikrát převyšovali Brity svým počtem. Je tedy

⁸⁵ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 165.

⁸⁶ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 243.

⁸⁷ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 21.

⁸⁸ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 169.

⁸⁹ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 245.

pochopitelné, že byli hlavní silou v této bitvě. Hned po prvním útoku většina zadní stráže, jež ani nedorazila do úžiny, v záchvatu paniky z bojiště utekla, což Američany postavilo do ještě horší pozice.⁹⁰ Po krátkém boji Američané utrpěli zhruba 50 % ztrát a byli nuceni ustoupit.⁹¹ Bitva u Oriskany byla pro Američany největší tragédií, pokud jde o počet mrtvých a zraněných. Irokézům se tak podařilo způsobit Američanům četné ztráty, které čítaly okolo pět set vojáků.⁹²

Haudenosaunee měli třiatřicet mrtvých a dvacet devět zraněných. Z tohoto počtu bylo sedmnáct zabitých a šestnáct zraněných Seneků.⁹³ Tyto údaje zaznamenal John Butler devět dní po bitvě a jsou považovány za nejpřesnější. Mezi zabitými byla řada významných irokézských náčelníků a bojovníků. Senekové přišli o pět svých náčelníků, jmenovitě Hasquesahaha, Gahnahageho, Dahwahdeho, Dahgaiownda a Dahohjoedoha.⁹⁴ Senecké četné ztráty v této bitvě, byly jedním z důvodů, proč Senekové v pozdější fázi války chovali k Američanům tak velkou averzi.

Když se Irokézové vrátili k pevnosti, zjistili, že jejich tábor byl vydrancován Američany z pevnosti Stanwix, kteří měli původně přijít na pomoc generálu Herkimerovi. K tomu však vůbec nedošlo, protože byli až moc zaneprázdnění drancováním irokézského tábora. Mnohým Irokézům tak po této akci zbylo pouze to, s čím vyrazili do bitvy.⁹⁵ Ukradené oblečení a deky, společně s velkými ztrátami v bitvě, Haudenosaunee velmi demoralizovalo. Obléhaní pokračovalo po dalších šestnáct dní, během nichž někteří Irokézové odešli domů.⁹⁶ Příčinou odchodu byl zmíněný úpadek morálky a pro Irokéze nezvyklá a zdlouhavá strategie obléhaní. Zvrat nastal, když se do tábora donesla informace, že se k pevnosti blíží další posily pod velením generála Arnolda.⁹⁷ St. Leger se nejdříve plánoval gen. Arnoldovi postavit, ale po zjištění že ho již dvě stě Irokézů opustilo se rozhodl ustoupit zpět k pevnosti Oswego.⁹⁸ Z tohoto rozhodnutí můžeme vidět, jak podstatnou součástí St. Legerovi armády Irokézové byli.

⁹⁰ John Albert Scott, *Fort Stanwix*, 207.

⁹¹ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 21.

⁹² Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 174.

⁹³ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 246.

⁹⁴ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 175.

⁹⁵ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 21.

⁹⁶ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 248.

⁹⁷ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 182.

⁹⁸ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 22.

Pro Šest národů měla bitva u Oriskany obrovský význam, protože znamenala začátek občanské války v Konfederaci.⁹⁹ Rozepře mezi probritskými a proamerickými frakcemi vyústily ve vzájemné útoky. Britští irokézští spojenci, byli tak rozhořčeni, vůči Oneidům, kteří zde proti nim bojovali, že skupina bojovníků později vtrhla do osady Oriskany a vypálila ji do základů. Během září náčelník Oneidů a jeho bojovníci s pomocí místních osadníků podnikli odvetné akce proti probritským Mohawkům v Canajoharie a pevnosti Hunter, přičemž zvláštní pozornost věnovali domu Mary Brantové, jež se podařilo včas uniknout. V důsledku všech zmíněných událostí se rozdily ještě více vyostřily a většina Konfederace se spojila s jedním nebo druhým z válčících bílých států.¹⁰⁰ Velký mír, který trval po celé věky a díky němuž Šest národů disponovalo takovou mocnou silou, byl nyní rozbit.

Američané na fakt, že Britové mají k dispozici podstatnou sílu irokézských válečníků, zareagovali svoláním konference do města Albany. Setkání proběhlo 14. září a jeho výsledkem bylo vyzbrojení sto padesáti válečníků. Těchto sto padesát válečníků, zejména Oneidů a Tuscarorů, bylo vysláno na pomoc americkému generálu Gatesovi, jenž se připravoval na střet s britským generálem Burgoynem, postupujícím na jih z Kanady. Ze střetu u Saratogy v roce 1777 vyšel vítězně generál Gates, jenž ve svých hlášeníích z 12. října velmi pozitivně hodnotil pomoc irokézských válečníků. Oneidy a Tuscarory popsal jako věrné a spolehlivé.¹⁰¹ Přímé zapojení Oneidů a Tuscarorů na straně Američanů v této bitvě, však ještě více prohloubilo propast mezi nimi a probritskými kmeny. Oneidové společně Tuscarory budou z tohoto důvodu později terčem útoků, zbývajících členů Konfederace.

Burgoyneovo tažení, tedy naneštěstí pro irokézské spojence Britů skončilo neúspěchem a významně přispělo ke změně konfliktu v oblasti Mohawského údolí. Irokézům totiž britský styl boje nevyhovoval a zároveň nevyužíval irokézské přednosti, jako znalost prostředí či útok zblízka muže proti muži. Britští irokézští spojenci se tedy uchýlili ke stylu boje, jenž jim byl více vlastní, v podobě nájezdů na osady v oblasti státu New York.

⁹⁹ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 22.

¹⁰⁰ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 180.

¹⁰¹ *Ibid.*, 196.

Američané chtěli vítězství využít jako prostředek pro oslovení Konfederace a přetáhnout některé z jejich bojovníků na svoji stranu. Šesti národům byl zaslán vzkaz, ve kterém se Američané ptali, zdali jsou Irokézové opravdu odhodlaní vyměnit svoji čest, čímž bylo myšleno porušení smlouvy o neutralitě, za trochu rumu a střelného prachu. Postoj Irokézů stojící na britské straně k tomuto dokumentu byl takový, že i když se Britům nedařilo, tak z praktického hlediska nebyl důvod se přidat k americké straně. Prostředky, které uvolnil Kongres na zásobování a obchodování s Irokézi byly tak mizivé, že se to zkrátka nevyplatilo.¹⁰²

Na druhou stranu je potřeba zmínit, že po britské porážce a podstatných ztrátách, na indiánské poměry, někteří Irokézové začali ztrácet počáteční válečný entusiasmus a ozývaly se názory, že nastala dobrá doba na to uzavřít mír. V tomto ohledu se jako zásadní projevil vliv Mary a Josepha Brantových, kterým se podařilo tuto krizi zažehnat a přesvědčit Irokéze pokračovat v boji. V tomto případě se vyznamenala zejména Mary, jež disponovala markantním diplomatickým vlivem, díky svému titulu matrony klanu, a navíc jako manželka velmi respektovaného zesnulého Williama Johnsona.¹⁰³ Na velkém kongresu v Niagaře v prosinci roku 1777 byli Irokézové zase znovu pevně oddáni britské věci, a to právě zásluhou sourozenců Brantových.

Rok 1778

Rok 1778 byl prvním rokem irokézských výprav na území Američanů. Po zkušenosti s evropským stylem boje se Irokézové rozhodli bojovat vlastním stylem. Haudenosaunee totiž nebyli zvyklí jen slepě poslouchat rozkazy. Každý válečník měl svůj vlastní názor a náčelníka následoval jen z toho důvodu, že ho respektoval. V praxi to tedy znamenalo, že se Irokézové vrátili ke guerillovému způsobu boje, kdy v menších skupinách takticky přepadávali vojáky, vesnice a pevnosti a snažili se vyhnout konfliktům, které vypadli, že nedopadnou v jejich prospěch. Cílem Irokézů bylo způsobit co nejvíce škod a získat co největší kořist za co nejmenší cenu životů. Tím se odlišovali od klasického evropského způsobu – zabrat strategické pozice a pobít co největší množství nepřátel. Nájezdy měly největší dopad na zásobování americké armády, jelikož se osadníci,

¹⁰² William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 23.

¹⁰³ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 199.

co sympatizovali s Američany, přesouvali do větších osad a nechávali svoje hospodářství ležet ladem. Navíc nájezdy neustále vyžadovaly reakci milice, která by mohla být využita lépe v boji proti Britům. Byly to právě tyto nájezdy, které přesvědčily Kontinentální kongres o uspořádání invaze na irokézské území.¹⁰⁴

Na konci roku 1777 pozval Philip Schuyler Šest národů k radě, která měla proběhnout v průběhu února nadcházejícího roku. Pozvání okamžitě odmítli Senekové, kteří s Američany nebyli ochotni jednat, zejména z důvodu ztrát, které utrpěli v bitvě u Oriskany. Konference, která započala sedmého března roku 1778, se zúčastnilo přes sedm set Irokézů, a to zejména Oneidů, Tuscarorů a Onondagů. Mohawkové a Cayugové byly zastoupeny maximálně v rámci desítek. Tenhogsckweaghta z kmene Onondaga vysvětloval porušení neutrality a dával ji za vinu válečníkům, kteří se dle jeho slov přestali řídit radami svých starších a vyrazili do války.¹⁰⁵ Schuyler také požadoval, aby byl jeho proslov přednesen na irokézské velké radě, avšak Tenhogsckweaghta Schuylerovi vysvětlil, že vztahy mezi kmeny se od začátku války zhoršily a rada už nemá takovou váhu jako kdysi, protože Senekové už se ji ani nezúčastňují.¹⁰⁶ Toto je velmi důležité zjištění, jelikož poukazuje na rozbitý stav, ve kterém se Konfederace nacházela.

Po skončení rady napsal Schuyler dopis prezidentu Kontinentálního kongresu, ve kterém doporučoval provést invazi přímo do irokézského domovského území. Na základě evidence se zdá, že Schuyler tak učinil pod dojmem, že většina Irokézů je až příliš semknuta s Brity a, že předpokládal irokézské drancování a nájezdy, které započaly na jaře v roce 1778. Invaze, tak byla jediné řešení, jak zabezpečit občany žijící na hranicích.¹⁰⁷

Operace Irokézů proti Američanům v roce 1778 probíhaly na třech frontách. V první z nich hráli hlavní roli Mohawkové pod vedením Josepha Branta, jejichž hlavním cílem bylo údolí Mohawk a přilehlé oblasti. Mezitím Senekové bojovali na druhé frontě pod vedením náčelníků jménem Old Smoke a Cornplanter. Navíc na této frontě pomáhali Cayugové a válečníci co sympatizovali s Brity z kmene Tuscarorů a Onondagů.¹⁰⁸ Tato skupina Irokézů se

¹⁰⁴ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 209.

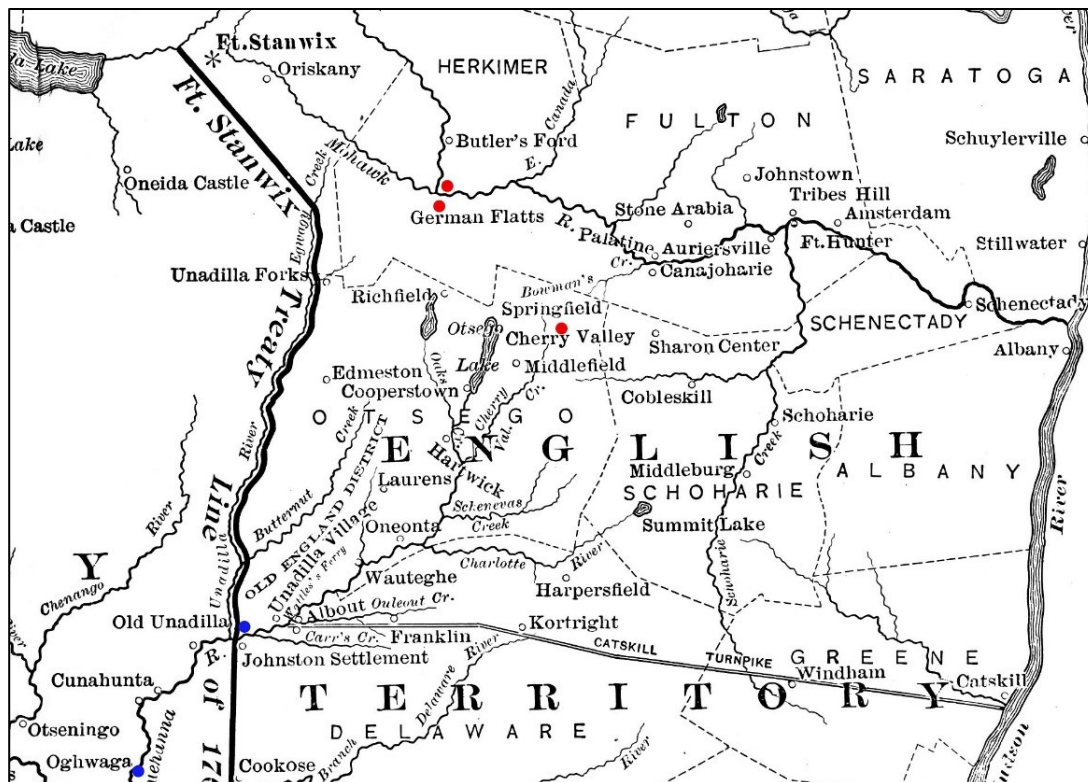
¹⁰⁵ Ibid., 204.

¹⁰⁶ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 31.

¹⁰⁷ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 206.

¹⁰⁸ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 32.

soustředila na oblast údolí Susquehanna (území dnešního státu New York, Pensylvánie a Maryland). Poslední fronta vznikla na podzim, když obě zmíněné skupiny spojily své síly a udeřily na Cherry Valley (území dnešního státu New York).

Mapa č. 4 - Mapa státu New York, na které je možné nalézt osady, o kterých v této kapitole hovořím.
Zdroj: https://en.wikipedia.org/wiki/Battle_of_Cobleskill#/media/File:American_Revolutionary_War_Cobleskill_and_Cherry_Valley.jpg

Základnou Josepha Branta byla vesnice Oghwaga. Nájezdy probíhaly stylem, že po přemožení lokální milice, která chránila danou osadu ji následně vypálil do základů a zabavil či rozehnal dobytek. Během května a června se mu takto úspěšně podařilo napadnout hrstku menších osad a k tomu dvě větší jménem Sacandaga a Cobleskill.¹⁰⁹ Navíc přemohl dvě milice, které byly vyslané na pomoc právě napadeným vesnicím.

V červenci se Brant rozhodl zaútočit na osadu jménem German Flats. Američané byli ze svých zdrojů obeznámeni, že Brant útok plánuje, a tak pravidelně posílali skupinky zvěďů na průzkum. Na jednu takovou skupinu Brant

¹⁰⁹ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 33.

narazil a přepadl ji, avšak pár mužům z výzvědné skupiny se podařilo utéct a osadu varovat.¹¹⁰

Útok, který přišel další den si tedy vyžádal pouze tři oběti, nicméně Brant připravil osadu o veškerý dobytek a posléze ji vypálil. Bez domova skončilo sedm set osadníků, což na dřívější poměry nebylo zanedbatelné číslo. Pluk plukovníka Klocka, který byl vyžádán ihned po výstraze, dorazil až poté, co nájezdníci odjeli.¹¹¹ Nájezdy na tyto menší vesnice a osady, jednotlivě neměli až takový vliv na chod probíhající války. Nicméně dohromady vytvářely atmosféru strachu a neklidu mezi obyvateli, které měl americký Kongres za úkol chránit. Zároveň ohrožovali dodávky zásob k americkým vojákům. Kongres se tak musel těmito nájezdy aktivně zabývat, prostřednictvím vysílání vojáků na pomoc místním milicím.

Když se přesuneme na Seneckou frontu, tak zde hlavním úspěchem byly operace v údolí Wyoming, které probíhaly od 30. června. K výpravě se přidal i John Butler se svými rangers, a tak skupina dohromady čítala přibližně šest set mužů, z nichž víc jak dvě třetiny bylo Irokézů.¹¹² Nájezd však nezačal nejúspěšněji, protože veškeré obyvatelstvo se schovalo do, pro Irokéze nedobyitelných pevností. Irokézové si chtěli vybit svoji frustraci vypálením okolních vesnic, s čímž nesouhlasil Butler a požádal Haudenosaunee, ať počkají do té doby, než uvidí, co je možné získat vyjednáváním.¹¹³ Butlerův plán dopadl úspěšně, jelikož se mu podařilo vyjednat kapitulaci pevnosti Wintermoot. Bylo dohodnuto, že posádka pevnosti se vzdá veškeré munice a zásob ve prospěch indiánů, výměnou za slib, že nikomu z obyvatel pevnosti nebude ublíženo. Výprava se pak přesunula k pevnosti Jenkins, jež se vzdala za stejných podmínek. Výpravě se tak podařilo zkonfiskovat velké množství munice a potřebných zásob.

Zlom nastal u další pevnosti jménem Forty, která kapitulaci odmítla. Ačkoli bylo nepravděpodobné, že by Britové a jejich irokézští spojenci dokázali prolomit pevnost, hrozba destrukce přilehlých domů a majetku přiměla koloniální milici k opuštění bezpečí pevnosti.¹¹⁴ Americká milice čítající něco

¹¹⁰ Gavin K. Watt, *Fire and Desolation: The Revolutionary War's 1778 Campaign as Waged from Quebec and Niagara Against the American Frontiers* (Toronto: Dundurn, 2017), 226.

¹¹¹ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 268.

¹¹² William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 33.

¹¹³ Gavin K. Watt, *Fire and Desolation*, 177.

¹¹⁴ William B. Kessel, and Wooster Robert, eds, *Encyclopedia*, 352.

málo přes čtyři sta mužů, spatřila skupinu indiánů nahánějící dobytek a zahájila pronásledování. Irokézům tento postup velmi vyhovoval, a strategicky lákali Američany směrem k lesu, kde se schovával zbytek výpravy. Britové společně s Irokézi klidně leželi u země, až do chvíle, kdy se Američané nacházeli tak blízko, že jejich překvapivá palba z lesa byla zničující. Výsledkem byla drtivá porážka.¹¹⁵ Mnozí na útěku zahodili zbraně, zatímco Irokézové je neúnavně pronásledovali a nedali jim žádnou šanci. Pouze několika vojákům se poštěstilo dostat se zpět do pevnosti Fortu. Jiní byli zatlačeni do řeky, kde byli pobiti tomahavky. Hrstce se podařilo doplavat do bezpečí. Pouze pět amerických vojáků bylo zajato.¹¹⁶ Rozhodnutí utkat se s Irokézi tak stálo Američany tři sta životů.¹¹⁷ Ztráty na britsko – irokézké straně byly minimální. Navzdory snaze Johna Butlera tomuto zabránit, nastala po bitvě vlna rabování, jak bylo irokézkým zvykem. Žádní civilisté nebyli zabiti, ale téměř všechno majetek osadníků byl zničen a dobytek zabaven či rozehán.

Američané na irokézké nájezdy reagovali vysláním svých vlastních výprav, ale ty nebyly až tak úspěšné. Nejvýznamnější z nich bylo vypálení vesnice Oghwaga, kterou Brant používal jako základnu.¹¹⁸ Odvetné akce společně s falešným obviněním, že indiáni jsou krutí vůči civilistům, Irokéze velmi rozohnil. Haudenosaunee se totiž na jejich nájezdech chovali vůči osadníkům v rámci možností mírumilovně. Zmíněné krutosti byly prováděny nekoordinovanými malými skupinami, zejména na hranicích s Pensylvánií.¹¹⁹ Tato obvinění zapříčinila nezvyklé počínání Irokézů na dalším nájezdu, který se odehrál v Cherry Valley.

Výprava do Cherry Valley proběhla v listopadu a byla uspořádána jako určité zakončení roku nájezdů. Útok se zúčastnilo osmdesát Mohawků pod velením Branta, okolo tří stovek Seneků pod velením Cornplantera a dvě stě rangerů pod velením Waltera Bultera, syna Johna Butlera.¹²⁰ Američani byli o nadcházejícím útoku varováni, ale kvůli nekompetentnímu rozhodnutí

¹¹⁵ Gavin K. Watt, *Fire and Desolation*, 186.

¹¹⁶ *Ibid.*, 186.

¹¹⁷ Gavin K. Watt, *Fire and Desolation*, 186; William B. Kessel, and Wooster Robert, eds, *Encyclopedia*, 352.

¹¹⁸ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 35.

¹¹⁹ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 227

¹²⁰ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 35.

plukovníka Aldena to Američanům nebylo moc platné. Alden se totiž rozhodl nepovolit osadníkům přesunout jejich majetek do pevnosti, s odůvodněním, že má po oblasti rozmístěné zvědy.¹²¹ Na jednu z těchto skupin narazil Brant, ovšem jeho štěstím bylo, že tuto skupinu vedl loajalista a Brantovi prozradil důležitou informaci, že Alden a jeho důstojníci spí pár set metrů mimo pevnost. Brant se společně s ostatními náčelníky dohodl, že nejdříve obklíčí domy, ve kterých bydlel Alden společně s důstojníky a poté se připojí k hlavní armádě k útoku na pevnost. Realita byla taková, že po úspěšném zabití Aldena a jeho důstojníků se senečtí Irokézové pod vedením Little Bearda místo útoku na pevnost rozprostřeli po osadě a začali rabovat, vraždit a skalpovat všechny co jim přišli pod ruku. Brant se pokusil zachránit tolik životů, kolik jen mohl, ale pro mnohé to nestačilo.¹²² Útok si vyžádal šestnáct životů z řad milice a třicet dva z řad osadníků. Navíc více jak sedmdesát osadníků bylo Irokézi odvedeno jako zajatci. Avšak z těchto sedmdesáti bylo skoro čtyřicet posláno zpět.¹²³ Propuštěnými byli hlavně ženy a děti. Zbytek byl odveden do irokézských vesnic k adopci a rodinu plukovníka Campbella a kongresmana Moora si Butler nechal za účelem výměny zajatců.¹²⁴

Nezvyklá senecká krutost měla několik opodstatnění. Prvním byla rozzuřenost z předešlých falešných obvinění. Dalším důvodem byla frustrace z faktu, že Američané nazývají bitvu v údolí Wyoming masakr, i když se jednalo o férový boj, kde umřeli pouze ozbrojení vojáci. Posledním důvodem byla touha po pomstě, neboť Američané vypálili několik seneckých vesnic. Jmenovitě to byl plukovník Denison, který vypálil vesnice na jižním území seneckého teritoria, plukovník William Butler, který vypálil, již zmíněnou základnu Branta Oghwagu a plukovník Hartley, který zničil osadu Tioga.¹²⁵ Senekové tak vysvětlili, že nemíní udělat stejnou chybu dvakrát, když nechali plukovníka Denisona z údolí Wyoming přísahat, že se do bojů nebude vměšovat jen aby později vypaloval irokézské vesnice.¹²⁶

¹²¹ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 233.

¹²² *Ibid.*, 235.

¹²³ *Ibid.*, 237.

¹²⁴ Gavin K. Watt, *Fire and Desolation*, 293; Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 274; Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 237

¹²⁵ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 273; Gavin K. Watt, *Fire and Desolation*, 285.

¹²⁶ W. Butler to Bolton, November 17, 1778, B100, p. 86, PAC; William Johnson, et al., to Colonel John Cantine, Clinton Papers, IV,364.

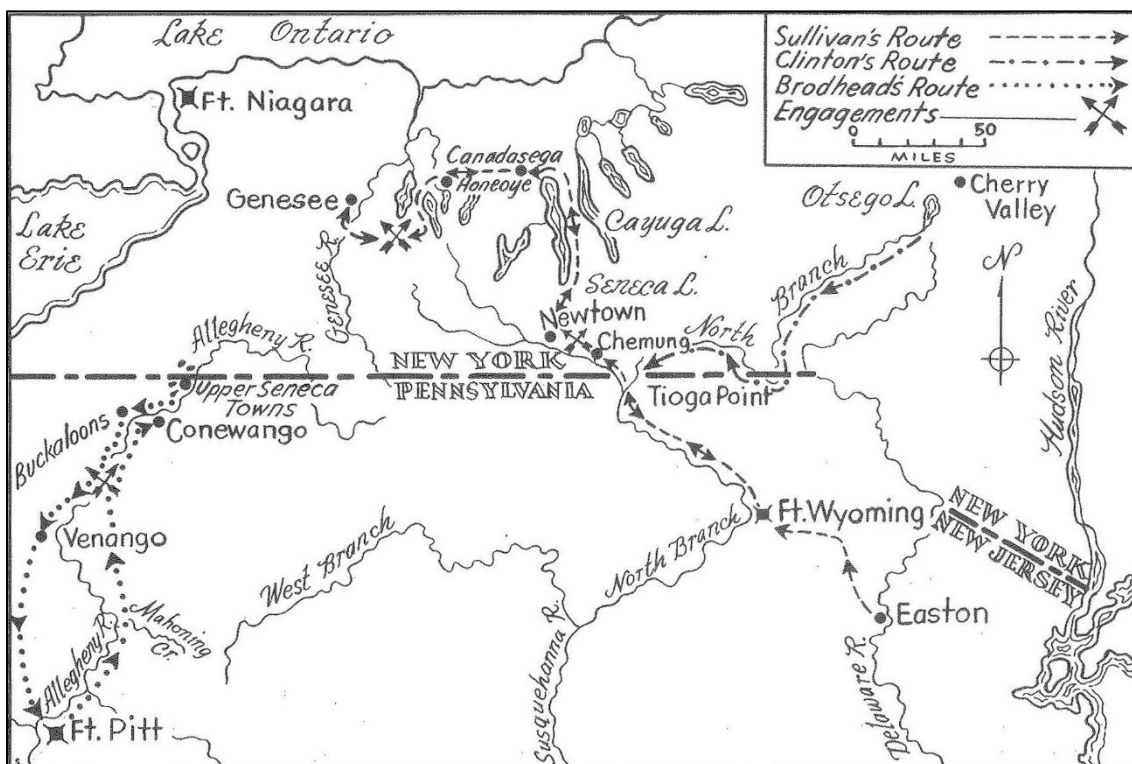
Nájezdy tento rok tak způsobily mnoho škod a ukázaly Američanům, že irokézské válečníky je nutno brát vážně. Napadání osad ohrožovalo řádné zásobování americké armády a nutilo Kongres přesouvat vojáky na pomoc místním milicím, které nedokázaly americké osady bránit. Výsledkem nájezdů tak bylo uvědomění Kongresu, že Haudenosaunee není možné jen tak ignorovat a je třeba proti nim zasáhnout, a to přímo na jejich domovském území. Zároveň se Kongres domníval, že podobný útok Irokéze demoralizuje a zapříčiní, že se z konfliktu stáhnou, čímž by se Američané mohli plně soustředit na boje s Brity. Následující rok tak byla vyslána armáda pod velením Johna Sullivana přímo do srdce irokézského území.

Americká invaze na Irokézské území

Následující invaze byla pro Irokéze devastující, ale na druhou stranu utvrzující v jejich protiamerickém válečném úsilí. Po této invazi již Irokéze nebylo možné přesvědčit k míru. Míra destrukce byla na takové úrovni, že jediné, na co Irokézové mysleli, byla odplata.

Rok 1779 byl pro Irokéze velmi těžkým rokem. Jak bylo v předešlé podkapitole zmíněno, irokézské nájezdy způsobily mnoho škod a přímo ohrožovaly řádné zásobování americké armády. Kongres se tedy rozhodl učinit tomuto přítrž, a to způsobem invaze na irokézské území. Invaze byla naplánovaná z dvou stran. Generál Sullivan vyrazil z města Easton (dnešní stát Pensylvánie, na sever od města Filadelfie) a poté pokračoval podél řeky Susquehanna. Generál Clinton pochodoval z oblasti Cherry Valley a měl se setkat s armádou Sullivana v městě Tioga. Výprava generála Brodheada, jež proběhla ve stejnou dobu a vedla z Pittsburghu směrem na sever do území Seneků, nebyla s expedicí Sullivana nijak koordinována. Rozkaz zněl vypálit irokézské vesnice a spálit co

největší množství úrody, aby Irokézové nebyli soběstační a museli materiálně zatěžovat Brity.¹²⁷

Mapa č. 5 – Mapa zobrazující pohyby amerických generálů na irokézském území
Zdroj: <https://pahistoricpreservation.com/wp-content/uploads/2015/01/campaign-map.jpg>

V dubnu proběhl první útok, nicméně ne Sullivanovou či Clintonovou armádou. Plukovník Van Schaick, vyslán na pomoc Schuylerem, zaútočil na vesnici Onondaga, kde jeho rukou padlo dvanáct Irokézů a víc jak třicet bylo zajato.¹²⁸ Následně většinu vesnice vypálil.

Plukovník Brodhead vyrazil z pevnosti Pitt 11. srpna. Během jeho výpravy došlo pouze k jedné potyčce, jelikož se Irokézové vyhýbali přímému boji a doufali, že budou moct nečekaně napadnout nepřítele při pronásledování. Zároveň čekali na britské posily, o které požádali. Posily však nedorazily, s odůvodněním, že posádka v Niagaře je už takto dostatečně malá a pro výpravu není dostatek jídla.¹²⁹ Senekové tak před jednotkami Brodheada jen utíkali. Zpět do pevnosti Pitt dorazil Brodhead 14. září s tím, že se mu podařilo zničit množství úrody

¹²⁷ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 37.

¹²⁸ *Ibid.*, 38.

¹²⁹ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 256.

a menších vesnic. Ovšem ne žádnou větší. Škoda přesto byla znatelná. Výpravě se podařilo zničit nejméně pět set akrů kukuřice a další zeleniny.¹³⁰

Sullivanova armáda se, po dlouhém čekání na zásoby, dala do pohybu 18. června a 11. srpna dorazila do Tiogy.¹³¹ Zvědové vyslaní Sullivanem objevili v blízkosti Tiogy vesnici Chemung, ve které spatřili irokézské i bílé obyvatelé. Sullivan vesnici vyhodnotil jako potencionální hrozbu a vydal rozkaz vesnici zničit. Po krátké potyčce tak Američané celou vesnici vypálili. Jedenáct dní po incidentu dorazil do Tiogy i generál Clinton.

Joseph Brant a John Butler byli o invazi dobře informovaní a rozhodli se nájezdníkům vyrazit naproti. Počet nepřátel byl dobře znám, a tak Butler po celou dobu invaze prosil generála Haldimanda, vrchního velitele britských sil, o podporu britské armády. Haldimand byl však přesvědčen, že počet nepřátel je nepřesný a je to pouze zástěrný útok, který má rozdělit síly Britů a Irokézů, aby Američané mohli zaútočit na pevnost Detroit.¹³² Žádost o podporu, tak nebyla vyslyšena. Brant společně s Butlerem, tak měli k dispozici pouze 600 mužů proti Sullivanovým 4469.¹³³

Situace pro Irokéze nevypadala vůbec dobře. Kvůli nedostatku mužů Butler navrhnul strategii ústupu a guerillového boje do té doby, než najdou místo, kde bude jejich početní nevýhoda méně znatelná. Brant se strategií souhlasil, což se ale nedalo říct o zbytku přítomných Irokézů, kteří se chtěli postavit nepříteli čelem.¹³⁴ Oběma velitelům tak nezbylo nic jiného než vymyslet přepadení v roklí, kterou navrhli místní Haudenosaunee. Bojovníci se tedy rozestavili po stranách a uvnitř rokle a vyčkávali na nepřítel, který se k místu dostal až za tři dny. Sullivan vyslal skupiny po pravé a levé straně rokle a artilerie měla za úkol zahájit krycí palbu, až začne boj. Artilerie však začala pálit předčasně a část irokézské armády vylekala natolik, že z boje rovnou utekli. Zbytek se pokusil bojovat, ale nepřítel měl až příliš velkou převahu a začal je obkličovat. Irokézové se tak rozhodli z boje stáhnout.¹³⁵

¹³⁰ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 273.

¹³¹ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 302.

¹³² William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 40.

¹³³ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 257; Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 304.

¹³⁴ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 307.

¹³⁵ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 265

Nakonec výsledek bitvy nebyl až tak nepříznivý. Na britské straně přišlo o život dvacet dva mužů a na té americké sice pouze tři, ale třicet devět bylo zraněno.¹³⁶ Nicméně morální dopad byl veliký. Po bitvě byli Irokézové značně demoralizováni a odmítali se Sullivanovi postavit. Butler se ještě pokusil na Američany připravit past, která měla odstříhnout zadní část Sullivanovy armády, kterou by pak jeho muži přepadli. Do pasti, však náhodou vpochovala třiceti členná průzkumná skupina Američanů.¹³⁷ Pouze pár z vojáků přežilo, ale pokud by vyšel původní plán, počet obětí mohl být podstatně větší a mohl tak mít i dopad na celou Sullivanovu kampaň a její další postup. Sullivan posléze postupoval irokézským územím víceméně nerušeně a vypaloval všechny vesnice a pole na které narazil. Po zničení vesnice jménem Genesee se armáda obrátila a 30. září byl Sullivan zpět v Tioze.¹³⁸

Sullivanova kampaň tedy uspěla zejména v materiálním ohledu. Dle generálových slov se podařilo vypálit čtyřicet vesnic a úrodu v jejich blízkosti. Celkově tak kromě seneckých osad na ústí řeky Allegheny a osad na horním a dolním toku řeky Genesee, bylo raritou spatřit vesnici, která nebyla vypálena.¹³⁹ Pro Seneky tak měla invaze palčivé důsledky a vzhledem k tomu, že Senekové byli nejpočetnějším kmenem Konfederace, tak tím pádem i pro celou Konfederaci. Ničení polí s kukuřicí a jinými plodinami zapříčinilo nedostatek potravin a tisíce Irokézů přišlo o domov. Uprchlíci se přesunuli do pevnosti Niagara, kde velmi zatěžovali své britské spojence a jejich zdroje. V jednu chvíli bylo v niagarské pevnosti přes pět tisíc uprchlíků.¹⁴⁰ Na druhou stranu byla destrukce irokézských vesnic kontraproduktivní, protože Irokézové si teď už vůbec nemohli dovolit odstoupit z války. Přišli by tak o životně důležitou britskou pomoc. Když se podíváme na situaci z morálního hlediska, tak kampaň vůbec neuspěla. Nepodařilo se totiž zlomit irokézského ducha a Haudenosaunee byli stále odhodlaní bojovat, a to možná více než kdy předtím. Situaci trefně popsal jeden z důstojníků Sullivanovy armády, který řekl: „Hnízda jsou zničená, ale ptáci stále

¹³⁶ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 265.

¹³⁷ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 314.

¹³⁸ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 44.

¹³⁹ *Ibid.*, 44.

¹⁴⁰ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 275.

létají.¹⁴¹ Pokud v předešlých letech Irokézové neměli zvláštní důvod proč bojovat, tak od této chvíle ho rozhodně měli. Touha po odplatě se stala hlavním motivem pro většinu Irokézů.

Období 1780–1781

Na začátku roku 1780 se Schuyler pokusil s „britskými“ Irokézi vyjednávat a skrze skupinu čtyř náčelníků poslal Irokézům vzkaz, ve kterém je vyzýval, aby složili zbraně a vrátili se zpět do svých domovů. Irokézové odpověděli, že se po invazi Sullivana nemají kam vrátit a výzvu složit zbraně tvrdě odmítli.¹⁴²

Nadcházející dva roky Haudenosaunee podnikali spoustu nájezdů na území New Yorku a Pensylvánie. Většinou to byly menší nájezdy, které ve větším měřítku mnoho nedosáhly, ale na druhou stranu neustále udržovaly Američany ve střehu a stresu. Mezi významnější akce patřilo napadení území Oneidů a Tuscarorů během července a srpna roku 1780, pod velením Branta a seneckého náčelníka jménem Old Smoke. Někteří z těchto napadených se rozhodli změnit stranu a odešli do pevnosti Niagara. Ostatní se vydali do pevnosti Stanwix pod ochranná křídla Američanů. Dále stojí za zmínění napadení oblasti Canajoharie, kde po Brantových nájezdech lehlo popelem sto farem. Celkově za celý rok 1780 Irokézové pobili či uvěznilo tři sta třicet Američanů, zničili šest pevností a několik mlýnů a více než sedm set obydlí bylo vypáleno.¹⁴³ Bylo také zničeno množství drahocenného obilí. Situace byla velmi vážná. Newyorský guvernér Clinton dokonce v apelu ke Kongresu, popisuje situaci tak, že bez pomoci ostatních států se z New Yorku brzy stane ruina.¹⁴⁴ Z důvodů nájezdů se tak z New Yorku stala přítěž Kongresu.

Rok 1781 pokračoval v nastaveném trendu. Proběhlo šedesát čtyři nájezdů na území New Yorku, Pensylvánie a Ohia. Zlom nastal 19. října 1781, kdy se britský generál Cornwallis vzdal generálu Washingtonovi v bitvě u Yorktownu. Bitva u Yorktownu je obecně brána jako poslední bitva Americké revoluce, a tak

¹⁴¹ Draper Mss. 26J27-8; James Alton James, ed., *George Rogers Clark Papers 1771-1781* (Springfield: Illinois State Historical Society, 1912), 383; Frederick Cook, ed., *Journals of the Military Expedition of Major General John Sullivan against the Six Nations of Indians* (Auburn, N.Y.: Knapp, Peck and Thomson, 1887), 101.

¹⁴² Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 282.

¹⁴³ *Ibid.*, 298.

¹⁴⁴ G. Clinton to President of Congress, February 5, 1781, CC, Item 67, II, 351-52.

pro britskou armádu konflikt prakticky skončil.¹⁴⁵ Pro Irokéze, však válka pokračovala dalších pár měsíců. V roce 1782 tedy byli Irokézové odhodláni vyrazit na další nájezdy jako v předešlých letech. Joseph Brant společně se svými bojovníky dorazil k nově zřizované pevnosti Oswego, z které 5. července vyrazil směrem k údolí Mohawk. Avšak po několika dnech Brantovu výpravu dostihl posel, se zprávou, že dle nových rozkazů se zastavují veškeré operace a Brant se má vrátit zpět. Mezi Brity a Američany byl totiž bez vědomí Irokézů uzavřen prozatímní mír.¹⁴⁶

Role Irokézů tak ve válce za nezávislost byla podstatná. Počínaje obléháním pevnosti Stanwix, kde informace od Mary Brantové, irokézké matky klanu, zabránila přepadení ze strany Američanů. Dále navazující bitvou u Oriskany, kde Irokézové tvořili většinu armády a podařilo se jim vyhrát bitvu, která byla jedna z nejkrvavějších v celé válce. Posléze období úspěšných nájezdů, jejichž důsledky byly tak závažné, že se Kongres rozhodl uskutečnit invazi na irokézké území s cílem zastrážit a demoralizovat Irokéze. Přestože důsledky invaze byly pro Irokéze citelné, jejich duch nebyl zlomen, nýbrž ještě silnější. Následné nájezdy uvrhly stát New York do takového stavu, že sám guvernér se obával drtivého úpadku státu. Tedy ačkoliv se Irokézové nezúčastňovali hlavních bitev, byl jejich vliv na konflikt znatelný. Největším důkazem je právě zmiňovaná invaze na irokézké území, neboť jaký generál by uvolnil skoro 4500 mužů uprostřed války, rozhodující o budoucnosti státu, pokud by nepovažoval danou hrozbu za velmi podstatnou.

4 Důsledky války

Nadcházející kapitola se zaměřuje na konec Americké revoluce. a s ní související mírová jednání. Na Irokéze mělo velký dopad hned prvotní jednání mezi Američany a Brity v roce 1783 ve Versailles. Důležitou skutečností však bylo, že Irokézové na těchto jednání vůbec nebyli přítomni a nemohli tak nijak zasáhnout či protestovat proti jejím výsledkům. Smlouva stanovila podmínky míru a uznala Američany jako svrchované pány území původně ovládané Brity v Severní Americe. Tento akt měl na Irokéze zdrcující dopad. Z právního hlediska koloniálních mocností se stali podřízeným národem, který byl Američanům

¹⁴⁵ Calloway, *First Peoples*, 209.

¹⁴⁶ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 328.

vydán na milost. Tuto skutečnost Američané Irokézům rádi připomínali. Odvíjel se od toho způsob jednání, a i tvrdé mírové podmínky, které byly „poraženým“¹⁴⁷ irokézským kmenům uděleny. Konec kapitoly se tedy zabývá dopady těchto mírových smluv a obecně situací ve které se irokézské kmeny po válce ocitly.

Ukončení bojů

Dne 3. září roku 1783 byl uzavřen tzv. Pařížský mír mezi Velkou Británií a americkými koloniemi a jejich spojenci. Británie tímto uznala americkou nezávislost a nárok na celé území na jih od Velkých jezer, na východ od Mississippi a na sever od Floridy. Na jednáních nebyl přítomen nikdo z Irokézů a ani o nich nebyla vedena žádná řeč. Byli tedy bráni jako podřízený národ a nepřátelské kmeny jako poražení nepřátelé. Podle toho s nimi bylo později i zacházeno.¹⁴⁸ Irokézové s tímto přístupem samozřejmě nesouhlasili. Vždy se brali jako suverénní národ, a ne jako součást britského impéria.

Zástupci koruny v Americe, kteří Irokézům slíbili zachování suverenity nad jejich územím, vypadali jako pokrytečtí lháři. Britští agenti tak byli postupem britské koruny zaskočeni. Konkrétně Daniel Claus, který v jednu chvíli zastával post komisaře pro indiánské záležitosti, v soukromé korespondenci kritizoval kroky britské diplomacie.¹⁴⁹ Ve svém dopise uvádí, že nedokáže pochopit, jak se indiánská otázka nemohla projednávat a proč nebyl hlavní britský velvyslanec informován o linii, kterou stanovila smlouva v roce 1768.¹⁵⁰ Argumentuje, že tato smlouva byla známa jak britské vládě, tak zástupcům amerického Kongresu. Nebylo by tedy tak těžké prohlásit, že se daných územích britská koruna zřekla ve prospěch indiánských národů a nemůže tak s nimi nakládat.¹⁵¹ Faktorem také bylo, že vláda, která uzavřela mír, nebyla tou, která započala válku. Nová Shelburnova vláda se skládala z lidí, kteří nejenže byli proti politice předešlé vlády, ale zároveň nechovali žádné sympatie k britským indiánským spojencům a nezajímaly je sliby a garance, které jim poskytla minulá vláda.¹⁵² S jistotou však

¹⁴⁷ Irokézové totiž oficiálně poraženi nebyli, protože nikdy nekapitulovali. Nicméně tím, že se s nimi nakládalo jako se součástí britského impéria, tak když kapitulovali Britové, bylo to bráno jako kdyby kapitulovali i Irokézové.

¹⁴⁸ Calloway, *First Peoples*, 209-210.

¹⁴⁹ Daniel Claus, Claus to Blackburn, June 14, 1783, Claus Papers, III, 225-26.

¹⁵⁰ Smlouva stanovila linii, za kterou nemohli bílý osadníci stavět své nové osady a zabírat tak neprávem irokézská území.

¹⁵¹ Daniel Claus, Claus to Blackburn, June 14, 1783, Claus Papers, III, 225-26.

¹⁵² Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 315.

nemůžeme říct, že by situace vypadala jinak, i kdyby u moci zůstala předešlá vláda. Většina Britů v parlamentu stále stereotypicky viděla Irokéze pouze jako divochy a podle toho také k věcem týkajících se Irokézů přistupovaly. Zkrátka je to nezajímalo.¹⁵³

Americká vyjednávání s Irokézi

Po uzavření Pařížského míru byla řada na Spojených státech, aby s Irokézi uzavřely mír. V nadcházejícím období vyjednávání Irokézové jednali jak s Kongresem, tak i se státem New York. V tomto ohledu zástupci Kongresu kritizovali stát New York a nařkli jeho představitele z porušování Článků konfederace. Dle článku 9. měl pouze Kontinentální kongres právo uzavírat mír a začínat válku. Stát New York, však argumentoval, že Irokézové jsou z části obyvateli státu New York, a tak na jednání mají právo. Situace tak nebyla úplně jednoznačná.

První, kdo zahájil vyjednávání byl stát New York. Guvernér George Clinton v dubnu roku 1784 pozval Mohawky, Onondagy, Cayugy a Seneky k jednání do pevnosti Stanwix, které se konalo v září téhož roku. Po dodatečném pozvání se konference zúčastnili i zástupci Oneidů a Tuscarorů. Cílem konference bylo urovnání sporů a nepřátelství, stanovení hranic, podpora obchodu a obnovení přátelství. Irokézové souhlasili se všemi body, kromě diskutování změny hranic, neboť k tomu dle Branta nebyli oprávněni.¹⁵⁴ Konference tak proběhla v duchu porozumění a vzájemného respektu. Cornplanter dokonce newyorským komisařům poděkoval za jejich zdvořilé projevy a zacházení.¹⁵⁵

O pár týdnů později, dne 12. října se znovu v pevnosti Stanwix uskutečnila konference se zástupci Spojených Států. Na rozdíl od newyorských komisařů američtí komisaři zvolili taktiku přísné rétoriky. Irokézům vysvětlili, že britský král přenechal veškerou půdu Spojeným státům, a to včetně té irokézké. Britští irokézští spojenci byli dle jejich slov pokořeným národem, neboť se zapojili do války na straně nepřítele. Američané následně představili podmínky, které měly být nekompromisně splněny, pokud mělo dojít k ukončení nepřátelství.

¹⁵³ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 324.

¹⁵⁴ Ve zdroji není přesně řečeno kým, ale vzhledem k tomu, že otázky půdy mohla řešit pouze velká rada, myslel tím pravděpodobně ji.

¹⁵⁵ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 335.

Haudenosaunee měli navrátit veškeré zajatce a podstoupit Američanům území v okolí amerických pevností, část země podél řeky Niagara a nakonec požadovali, aby kompletně opustili území státu Ohio, což se týkalo hlavně Seneků a Cayugů.¹⁵⁶ Na konferenci byli přítomni i reprezentanti státu Pensylvánie, kteří chtěli, aby Senekové odstoupili severní část dnešní Pensylvánie, za kterou jim nabídli čtyři tisíce dolarů. Územní odstoupení byla podána tak, že Američané vlastně dělají Irokézům laskavost, jelikož požadují pouze část území, a ne celé, jak je jejich právem. Senekové nejdříve odmítli, ale američtí vyslanci znovu podotkli, že toto území již bylo odstoupeno smlouvou s Británií a tímto Irokézům dělají laskavost. Senekové protinávrhem požadovali za území pět tisíc dolarů, na což zástupci Pensylvánie rádi přistoupili. Následně dané podmínky uznal i zbytek Šesti národů a 22. října tak byla podepsána smlouva z *Fort Stanwix*. Důležitou součástí smlouvy bylo, že po uzavření smlouvy bylo území Šesti národům garantováno. Jak ale uvidíme, tyto garance nebyly americkými úřady nikterak prosazovány a američtí osadníci nadále obsazovali irokézské území.¹⁵⁷

Když se irokézští delegáti vrátili zpět domů, ostatní Irokézové jimi opovrhovali. Výsledek jednání byl pro Irokéze pochopitelně nepřijatelný.¹⁵⁸ Rada Šesti národů odmítla ratifikovat smlouvu z Fort Stanwix, vysvětlujíc, že přítomní irokézští delegáti neměli pravomoc takovou smlouvu uzavřít. Američané však protestu nepřikládali žádnou váhu a smlouva byla považována za platnou.¹⁵⁹ Na tomto můžeme pozorovat, jak se změnil postoj Američanů k Irokézům po válce. V období neutrality Irokéze velmi respektovali a snažili se jim vejít vstříc. Po válce se však respekt vytratil.

Oneidové a Tuscarorové

Situace amerických spojenců Oneidů a Tuscarorů nebyla o moc lepší, ne-li horší. Válka kmene vážně zasáhla a rozdrobila jejich společnost, což bránilo v obnovení jejich kmene do předválečného stavu. Část kmene totiž po nájezdech ze strany britských irokézských spojenců opustila domov a přesunula se na stranu Britů do oblasti Niagary. Nastal vážný společenský a morální úpadek, jenž byl patrný ještě

¹⁵⁶ „Schedule of Indian land cessions“ The Library of Congress, zpřístupněno 2. května, <https://bit.ly/3rAuRWn>

¹⁵⁷ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 348.

¹⁵⁸ Calloway, *First Peoples*, 212.

¹⁵⁹ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 349.

mnoho let po válce. Úpadek byl s největší pravděpodobností zapříčiněn válčnou zkušeností a zklamáním z pozice ve které se kmeny nacházeli. Určitě očekávali, že po spojení s vítěznými Američany z války vyjdou o něco lépe. Dle slov Samuela Kirklanda, vlivného misionáře pobývajícím u kmene Oneida, který po válce obnovil svoji misi mezi Oneidy, se z Oneidů stala: „špinavá, hnusná, odporná stvoření“.¹⁶⁰ Vzhledem k jeho předešlému vztahu k Oneidům, kdy je vyzdvihoval za jejich urputnost seznámit se s Biblií a ochotou následovat jeho rady, je poněkud skličující vidět, jak se jeho názor změnil. Je ale samozřejmě možné, že i přes léta strávená mezi Oneidy, stále považoval sám sebe za nadřazeného a nahlížel na Irokéze jako méněcenné.

Na druhou stranu v otázce území byl rozdíl mezi zbytkem Konfederace a Oneidy a Tuscarory. Území, na kterém Oneidové a Tuscarorové pobývali totiž nebylo nijak zmenšeno. Problémem však bylo, že dodržování garantovaných hranic nebylo Spojenými státy aktivně prosazováno mezi svými obyvateli. Z praktického hlediska tak území Oneidů a Tuscarorů bylo americkými osadníky „napadeno“ jako první, jelikož leželo nejbližší americkému osídlení.

V roce 1785 se uskutečnila konference s těmito dvěma kmeny, jejíž předmětem bylo odkoupení území, které tvořilo celou jihovýchodní část tehdejšího oneidského území a byla v ni nejlepší loviště (oblast u řeky Susquehanna). Mluvčí Oneidů Good Peter dvakrát nabídku odmítl, ale nakonec byl většinově přehlasován z důvodu existenční chudoby Oneidů.¹⁶¹ Vidina peněz, surovin a zásob, byla pro Oneidy a Tuscarory žijící v chudobě velmi vítána. Prodané území bylo nakonec lehce zmenšeno a tvořilo 500,000 akrů. Trend prodávání půdy pokračoval a do roku 1842 Oneidové podstoupili většinu svého území státu New York. Velká část Oneidů se tak během dvacátých let 19. století postupně přesunula do Wisconsinu. Tuscarorové byli s Oneidy velmi úzce spojeni a často žili pospolu. Měli tak velice podobný osud, s tím rozdílem, že se přesunuli do niagarské oblasti.

Pro irokézské spojence Američanů tak osud nebyl vůbec přívětivý. I přes garanci svých území, o většinu buď přišla rozpínavostí amerických osadníků, které nikdo nekontroloval anebo prodejem sloužící k přežití kmene. Válka se tak

¹⁶⁰ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 352.

¹⁶¹ *Ibid.*, 354.

na Oneidech a Tuscarorech velmi podepsala. Nejenže zapříčinila rozdělení uvnitř kmenů, ale také způsobila bídu a depresi z válečné zkušenosti, což započalo morální úpadek obou kmenů.

„Liga čtyř národů“

Pro irokézké spojence Britů byly důsledky války palčivé zejména z územního hlediska. Senekové byli donuceni odstoupit území ve státě Ohio a Pensylvánie. Cayugové také v severní části státu Pensylvánie a Mohawkové v ztratili veškerá území ve státě New York, jež už byla zabraná osadníky. Mohawkové se totiž nacházeli nejvíce na východ a tím pádem nejbliže k americkému osídlení. Jediní Onondagové v jednáních neztratili žádná území.

Z těchto čtyř národů byla pro Mohawky situace nejtěžší. Už linie z roku 1768 ponechávala velkou část mohawských osad uvnitř zóny amerického osídlení, a tak většina mohawského území již byla zabrána Američany. Mohawkové se tak nemohli navrátit na své původní území. Bylo totiž skoro celé osídleno bílými osadníky.¹⁶² V návaznosti na tuto skutečnost, Brant hovořil o tom, že by se mohli přesunout do oblasti na západ od jezera Ontario.¹⁶³ Po skončení války se tak myšlenka stala realitou. Poté co se začalo ukazovat, že Irokézové z mírových jednání nevyjdou nejlépe, britský generál Haldimand pohovořil s Brantem a navrhl mu místo, kam by se Mohawkové a další Irokézové mohli přestěhovat. Poskytnutím půdy chtěl Haldimand ukázat, že je Britové zcela neopustili. Haldimand pro osídlení navrhl severní část jezera Ontario¹⁶⁴, s čímž Brant nejprve souhlasil. Později však změnil názor, protože Senekové a další kmeny ze Šesti národů, byly toho názoru, že Mohawkové budou od zbytku Konfederace daleko.¹⁶⁵ Senekové věřili, že všem šesti národům bude lépe, když zůstanou blíže u sebe a nabídli Mohawkům část své půdy k osídlení.¹⁶⁶ Brant nabídku území od Seneků odmítl, ale uznal, že obavy Seneků jsou opodstatněné. Haldimandovi se nápad, že budou kmeny blíže u sebe, také zamlouval a pomohl Brantovi v jeho

¹⁶² Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 324.

¹⁶³ Ibid., 324.

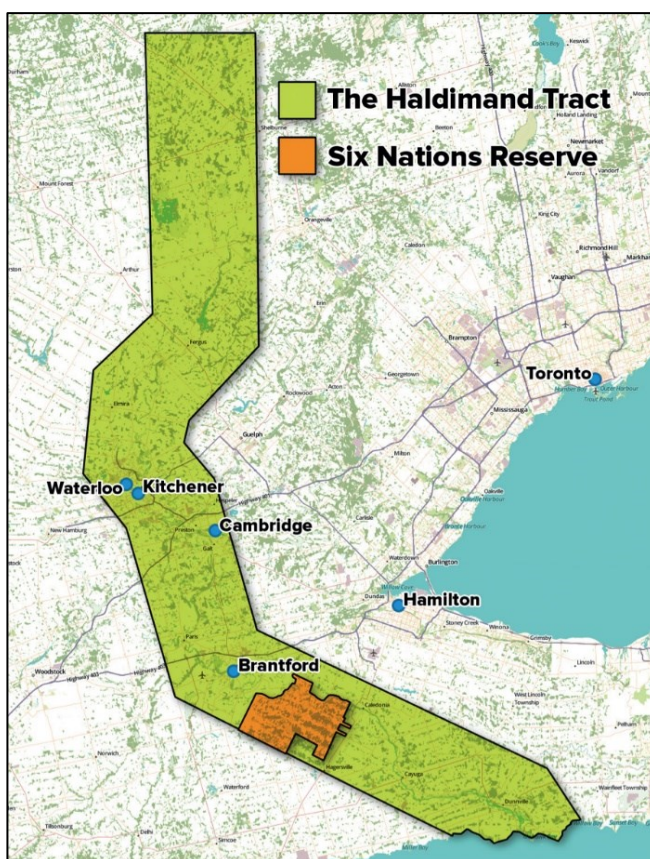
¹⁶⁴ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 53.

¹⁶⁵ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 407.

¹⁶⁶ Colin G. Calloway, *The American Revolution in Indian Country*, 153.

realizování.¹⁶⁷ Nakonec byl Irokézům darován pás půdy o rozloze 550 000 akrů¹⁶⁸ podél řeky Grand River, který byl odkoupen od místního kmene Mississaugů. Haldimand dále přislíbil poskytnutí zásob, učitele a vystavení kostela.¹⁶⁹

Na jaře roku 1785 se Mohawkové a někteří ostatní Irokézové začali přesouvat do svého nového domova. Do podzimu se na území rezervace Grand River přesunulo více jak tisíc Irokézů a další následovali v příštích letech. V rezervaci se usídlil i sám Brant a byl hlavním mediátorem mezi obyvateli rezervace a Brity. V roce 1786 Brant odplul do Anglie, kde obdržel 15 000 liber jako náhradu za ztráty, které Mohawkové utrpěli během války. Rovněž se mu podařilo zajistit penzi ve výši 90 liber pro sebe a 100 liber pro svou sestru Mary. Část z 15 000 liber byla využita k vylepšení rezervace Grand River.¹⁷⁰

Mapa č. 6 – Mapa ukazuje území, které bylo pro Irokéze zakoupeno. Oranžově je vyznačena dnešní rozloha rezervace. Zdroj: <https://decolonialatlas.wordpress.com/2020/08/06/six-nations-in-mohawk/>

¹⁶⁷ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 407.

¹⁶⁸ Oficiální stránky kmene Mississaugů, „Between the Lakes Treaty No. 3 (1792)“, zpřístupněno 25.7.2021, <http://mncfn.ca>.

¹⁶⁹ Isabel Thompson Kelsay, *Joseph Brant*, 407.

¹⁷⁰ William T. Hagan, *Longhouse Diplomacy*, 55.

Někteří z Mohawků odmítli Brantovo vedení, neboť se nechtěli stěhovat tak daleko na západ. Skupina se nakonec usídlila na původním místě plánovaného osídlení – severní části jezera Ontario, kterou jim Britové dovolili si ponechat.

Senekové, Cayugové a Onondagové zůstali na svém původním území, nacházející se ve Spojených státech, které bylo v případě Seneků a Cayugů zmenšeno o území, která museli Američanům odstoupit. Postupem času bylo, ale čím dál více zmenšováno. Cayugové dokonce v roce 1795 prostřednictvím Cayuga Ferry Treaty prodali Spojeným státům všechna svá území kromě dvou malých rezervací.¹⁷¹ Cayugové posléze odešli žít společně se Seneky.

Po válce také došlo k oficiálnímu rozdělení Konfederace. Byly vytvořeny dvě Ligy, každá na jedné straně řeky Niagary. K rozdělení došlo v důsledku neshod mezi Brantem a newyorskými Irokézi. Newyorští Irokézové totiž byli ochotni udobřit se s Američany, což pro Branta bylo nepředstavitelné. Newyorští Haudenosaunee tak sesadili Branta a další Irokéze, sídlící v Kanadě, ze svých postů a nahradili je Irokézi sídlící v Americe.¹⁷² Nejdříve byly vztahy mezi oběma Konfederacemi udržovány, ale postupem času upadaly.¹⁷³ Rozdělením Ligy bohužel ještě více klesla její autorita a stala se tak pouhým stínem toho co předtím znamenala. Když porovnáme váženost a sílu Šesti národů před válkou a těsně po válce, tak vidíme diametrální rozdíl. Z respektovaného a obávaného národa, se stala zejména překážka pro půdu hledající osadníky. Irokézům se nicméně v pozdějších letech podařilo získat část svého ztraceného vlivu, ale to už je téma na samostatnou práci.

Posledním dopadem války byly také kulturní změny. Irokézové po válce a ztrátě území upadli do depresí, jež řešili alkoholem a začali pochybovat o svém způsobu života. Tím, že teď žili v přímé blízkosti bílých osadníků, nastává pro Irokéze dilema, jak se adaptovat vyspělejšímu způsobu života a zároveň si zachovat svoji identitu. Na toto téma panovaly dva názory. Jeden progresivní a druhý konzervativní. Progresivní propagoval asimilování se s evropským způsobem života. Zastánci tohoto způsobu byli Brant a Cornplanter. Brant byl

¹⁷¹ Auburn Cayuga County Historical Society, *Collections of Cayuga County Historical Society*, (New York: Auburn, 1879-1906), Volume 6., 13.

¹⁷² Anthony Wallace, *Death and Rebirth of Seneca*, (New York: Vintage books), 1972, 169.

¹⁷³ Graymont, *The Iroquois in the American Revolution*, 351.

v tomto ohledu extrémnější, kdy podstatná část jeho následovníků byla dokonce i pokřtěná. Cornplanter byl mírnější a jeho vize byla zaměřená hlavně na hospodářskou revoluci. Stejně jako Brant se chtěl přeorientovat na evropský způsob hospodaření v podobě zemědělství a chování dobytka. Zastáncem konzervatismu byl Red Jacket, senecký náčelník, který propagoval zachování irokézských tradic a bránil se asimilaci.¹⁷⁴

Důsledky války a mírových jednání tak byly pro Irokéze veliké. Nejprve už v průběhu války došlo k rozdělení Konfederace na britské a americké podporovatele. Rozdělení pak dokonce eskalovalo v občanskou válku. Například v bitvě u Oriskany bojovali Senekové a Mohawkové proti Oneidům. Později pak docházelo i k útokům Oneidů na mohawské osady anebo naopak Mohawkové napadali osady oneidské. Po skončení války pak přicházejí další rány v podobě ztráty suverenity, kde se s Irokézi zachází jako se součástí britského impéria. Senekům a Cayugům jsou odebrány části území a Mohawkům už žádná z původních ani nezbyla. Mohawkové jsou tak nuceni se přestěhovat do rezervace Grand River. Američtí spojenci Oneidové a Tuscarorové upadají do demoralizovaného a depresivního stavu, způsobené traumatem z válečné zkušenosti. Tento stav vede ke zchřadnutí ekonomiky a chudobě, která nakonec donutí Oneidy a Tuscarory prodat většinu svých území a přesunout se do Wisconsinu a Niagary. Utrpěl také kulturní aspekt života Irokézů. Haudenosaunee stáli mezi složitou volbou se asimilovat, anebo zarytě respektovat tradice. Instituce Konfederace také utrpěla ránu. Neshody mezi Brantem a Irokézi, kteří zůstali v New Yorku, zapříčinily oficiální rozpad Konfederace a rozdělení na dvě Ligy. Rozdělením tak ještě více klesla její prestiž a v porovnání s předválečným období, byla její síla těsně po válce diametrálně odlišná.

¹⁷⁴ Anthony Wallace, *Death and Rebirth of Seneca*, 184-207.

Závěr

Cílem této práce bylo zjistit, jakým způsobem se kmeny Irokézské konfederace zapojily do Americké revoluce a jaké mělo jejich zapojení dopad na průběh války. Dále jsem si dal za úkol zjistit jaký dopad měla Americká revoluce a s ní spojené mírové podmínky na Irokézskou konfederaci.

Na základě zjištěných poznatků mohu konstatovat, že Irokézové se do boje zapojili buď přímo jako jednotky armády, které daný kmen podporoval, anebo převážně skrze nájezdy, které podnikali na území nepřítele. Jejich výsledky tak byly přímo úměrné způsobu boje, který si zvolili. Tím myslím, že Irokézové nemohli dosáhnout velkolepých vítězství v poli, po čemž ani netoužili. To zkrátka nebyl styl boje, ve kterém by vynikali. Z toho důvodu radši zvolili nájezdy v menším počtu a snažili se způsobit co nejvíce škod. Nicméně z představených informací, nemůžeme říct, že by tento styl boje nebyl efektivní. Naopak byl efektivní natolik, že donutil americkou armádu k odvetnému útoku, s nadějí, že útokem Irokéze zastraší a paralyzují natolik, že od podobných nájezdů upustí. Toto jasně dokazuje, že pro americkou stranu byli Irokézové problémem, s nímž se nechtěli potýkat. A dokonce natolik zásadním, že si vyžádal invazi v plném rozsahu. Irokézové tak nepotřebovali získávat slavná vítězství ve velkých bitvách, stačilo pouze ohrozit zásobování neboli to, co je pro každou armádu naprosto zásadní. A v tomto ohledu se Irokézům podařilo rozhodně uspět.

Pokud jde o dopady Americké revoluce a s ní spojená mírová jednání, tak se potvrdila má hypotéza, že důsledky pro Irokézskou konfederaci byly opravdu zásadní. Irokézové dle Američanů přišli o veškerá svá území, neboť se s nimi nakládalo jako s poraženým národem a dle smlouvy, kterou uzavřela Velká Británie se Spojenými státy, půda, kterou Irokézové obývali, náležela Spojeným státům. „Naštěstí“ pro Irokéze, Američané požadovali během jednání pouze část jejich půdy s opodstatněním, že jim dělají laskavost. Ve skutečnosti však Spojené státy nebyly připraveny na další válku a potřebovaly čas na uspořádání a rekonstrukci nově vzniklé Unie. Američané tak zvolili mírnější strategii. Věřili totiž, že Irokézové se přesunou sami od sebe, protože soužití v blízkosti bílých osadníků, kteří se posouvali čím dál blíže k irokézskému území, bude nesnesitelné. Nicméně požadovaná část území byla přece jen podstatná a Irokézové nerozuměli, jak je možné, že jako suverénní národ přicházejí o území,

kteřé jim právem patří. Jednání tak byla z pohledu Irokézů opravdu krajně nespravedlivá, protože se s nimi nakládalo jako se součástí britského impéria, a ne jako se suverénním národem.

Samotná válka a zejména invaze v roce 1779 skrze vypalování úrody a vesnic zapříčinila hladomor a masivní uprchlickou krizi. Mnoho obyvatel nejpočetnějšího irokézského národa Seneků se ocitlo bez domova a byli nuceni strávit zbytek války v útočišti pevnosti Niagara, kde byli závislí na podpoře jejich britských spojenců. Podobnému osudu čelil také kmen Mohawků, který byl donucen opustit svůj domov ještě dříve. Pro Mohawky tak válka byla opravdu nemilosrdná. Přišli o veškerá svá území a jako kmen se museli přestěhovat do Kanady. Kmeny Onondaga a Cayuga bezprostředně po válce až tak zasaženy nebyly, ovšem v pozdějších letech, během osadnické expanze zintenzivněné právě vyhranou válkou, byly nuceny prodávat či postoupit část svého území.

Pro Americké spojence Oneidy a Tuscarory byly důsledky ještě palčivější. Mohli bychom předpokládat, že jejich loajalita k Američanům jim zajistila podstatně lepší pozici. Opak byl pravdou. Jak je zmíněno v poslední kapitole, Oneidové se po válce dostali kvůli válečné destrukci do morálního i materiálního úpadku, a navíc jejich území bylo jako první osidlováno nově příchozími Američany, i přes to, že jejich území byla smlouvou z pevnosti Stanwix 1784 garantována Spojenými státy. Poslední záchranou mělo být prodání části svého území, jež by pomohlo kmen pozvednout z finanční a materiální nouze. Oneidům se i v nadcházejících letech nepodařilo nastartovat svoji ekonomiku a změnit náladu ve společnosti. Rány obdržené během války a zmíněné ztráty území byly pro oneidskou morálku až příliš silné. Nakonec se většina Oneidů přesídlila na území dnešního Wisconsinu. Vzhledem k tomu že Tuscarorové byli s Oneidy úzce spojení, provázal je podobný osud. Tuscarorové však na rozdíl od Oneidů přesídlili do oblasti Niagary, kam se již během Americké války za nezávislost přesunula část jejich kmene, a podařilo se jim zde udržet svoji komunitu.

Samotná struktura Konfederace také utrpěla podstatnou ránu. Tím, že se Mohawkové byli nuceni přestěhovat se přetrhaly vztahy mezi kmeny a vznikly dvě Irokézské konfederace. Ani jedna z nich se však nemohla rovnat síle či váženosti té předválečné. Když tedy porovnáme konfederaci jako celek před a po válce, vidíme dvě naprosto odlišná uskupení. Předválečná konfederace, byť ne perfektní

a vždy jednomyslná, představovala instituci, jež měla ve vlastnictví obrovské území a byla respektovaná a obávaná, ať už pro svůj obchodní či diplomatický vliv. Po válce již vlivu měla velmi málo a zmohla se jen na protesty proti nenasytným bílým osadníkům. Poválečná Konfederace tak byla slabá, rozdělená a částečně vytrhnuta ze svých původních kořenů.

Summary

The purpose of this thesis was to determine how the tribes of the Iroquois Confederacy became involved in the American War of Independence and what the impact of their involvement on the war, and secondly to determine what impact the American Revolution and the associated peace conditions had on the Iroquois Confederacy.

Based on the findings, I conclude that the Iroquois were involved in the battle either directly as units of the army supported by the specific tribes, or mainly through raids they made into enemy territory. The engagement was effective enough to force the US military to retaliate, hoping that the attack would intimidate and paralyze the Iroquois enough to refrain from similar raids. There is enough evidence that shows that for the Americans, the Iroquois were a problem they had to consider and deal with, and even one so fundamental that it necessitated a full-scale invasion. The Iroquois goals were mainly to cause as much trouble and to obtain as many goods as possible for the lowest amount of casualties on their side. Through this tactic they were crippling the very much needed supply lines of the Americans. Therefore the Iroquois did not need to win glorious victories in major battles, all they needed to do was threaten supplies, which is what is absolutely essential to any army. And in this respect the Iroquois succeeded spectacularly.

As for the impact of the American Revolution and the subsequent peace negotiations, my hypothesis that the consequences for the Iroquois Confederacy were indeed substantial was confirmed. The Iroquois according to the European law lost all their territories and lost most their political power.

For the Mohawks, the war was truly merciless, as they lost all their territories and had to move to Canada. The Onondaga and Cayuga tribes were not as affected in the immediate aftermath of the war as others, but in later years, when the settler expansion intensified, they were forced to sell some of their territory.

The Oneidas fell into moral and material decline after the war, and moreover, their territory was the first to be settled by expanding Americans, despite the fact that their territory was guaranteed by the United States.

Also the structure of the Confederacy suffered a significant blow. Because of the Mohawk move, the relations between the tribes broke down and two Iroquois confederations were formed. Because of this split it had very little influence and could only protest against the greedy white settlers. The post-war Confederacy was thus weak and divided, torn from its original roots

Bibliografie:

- Auburn Cayuga County Historical Society. *Collections of Cayuga County Historical Society*. (New York: Auburn, 1879-1906, Volume 6.
- Calloway, Colin G. *The American Revolution in Indian Country: Crisis and Diversity in Native American Communities*. Cambridge: Cambridge University Press, 1995.
- Calloway, Colin G. *The scratch of a pen: 1763 and the transformation of North America*. New York: Oxford University Press, 2007.
- Calloway, Colin G. *First Peoples: A documentary survey of American Indian history*. Boston/New York: Bedford/St. Martin's, 2004.
- Graymont, Barbara. *The Iroquois in the American Revolution*. New York: Syracuse University Press, 1975.
- Evarts, Greene B. and Harrington Virginia D. *American population before the Federal Census of 1790*. Columbia University Press, 1932
- Hagan, William T. *Longhouse Diplomacy and Frontier Warfare: The Iroquois Confederacy in the American Revolution*. Albany: New York State American Revolution Bicentennial Commission, 1976.
- Kelsay, Isabel Thompson. *Joseph Brant, 1743-1807: Man of Two Worlds*. New York: Syracuse University Press, 1984.
- Kessel, William B., and Robert Wooster, eds. *Encyclopedia of Native American wars and warfare*. New York: Facts On File, 2005
- "Schedule of Indian land cessions". The Library of Congress, zpřístupněno 2. května, <https://memory.loc.gov/cgibin/ampage?collId=llss&fileName=4000/4015/llss4015.db&recNum=129>
- Scott, John Albert. *Fort Stanwix and Oriskany*. Rome, New York: Rome Sentinel Company, 1927.
- Wallace, Anthony. *Death and Rebirth of Seneca*. New York: Vintage Books, 1972.

- Watt, Gavin K. *Fire and Desolation: The Revolutionary War's 1778 Campaign as Waged from Quebec and Niagara Against the American Frontiers*. Toronto: Dundurn, 2017.

- William Sawyer, „The Oneida Nation in the American Revolution“, National park services, zpřístupněno 3. května, <https://www.nps.gov/fost/learn/historyculture/the-oneida-nation-in-the-american-revolution.html>.

Seznam příloh

Příloha č. 1 – Mapa vyznačující, kde sídlili irokézské kmeny (mapa)

Příloha č. 2 - Vyznačení sjednané demarkační linie (mapa)

Příloha č. 3 – Na mapě jsou vyznačena hlavní osadnické a irokézské vesnice a pevnosti (mapa)

Příloha č. 4 - Mapa státu New York, na které je možné nalézt osady, o kterých v této kapitole hovořím (mapa)

Příloha č. 5 – Mapa zobrazující pohyby amerických generálů na irokézském území (mapa)

Příloha č. 6 – Mapa ukazuje území, které bylo pro Irokéze zakoupeno v roce 1784 (mapa)

Teze bakalářské práce
Jméno:
E-mail: 75300497@fsv.cuni.cz
Studijní obor: MTS
Semestr a školní rok zahájení práce: ZS, 2020
Semestr a školní rok ukončení práce: LS, 2021
Vedoucí bakalářského semináře: Doc. PhDr. Vít Smetana, Ph.D.
Vedoucí práce: Lucie Kýrová, MA, Ph.D.
Název práce: Irokézská konfederace v Americké revoluci a její dopady na ni
Charakteristika tématu práce (max. 10 řádek): Práce se zabývá obdobím americké války za nezávislost, která se samozřejmě dotýkala i původních obyvatel Ameriky. Irokézové chtěli v tomto konfliktu zůstat neutrální, neboť zastávali postoj, že se jich tento konflikt netýká, jelikož je mezi otcem – Spojeným královstvím a synem – koloniemi. Nakonec se kmeny Konfederace musely do války zapojit z důvodu diplomatického tlaku válčících stran. Zároveň došli k názoru, že výsledek tohoto konfliktu určí, jakým směrem se bude posouvat vývoj celé země, a pokud v tomto novém světě chtějí hrát nějakou roli, je nutné se zapojit.
Zdůvodnění úprav a změn tématu od zadání projektu do odevzdání práce (max. 10 řádek): Hlavními úpravami bylo zúžení zaměření pouze na Irokézskou konfederaci a upřesnění časového vymezení práce. Úpravy byly provedeny z důvodu specifikace práce.
Struktura práce (hlavní kapitoly obsahu): Úvod 1 Historický kontext 2 Politika neutrality 3 Indiánské zapojení 4 Důsledky války Závěr
Prameny a literatura (výběrová bibliografie, max. 30 hlavních titulů): - Calloway, Colin G. The American Revolution in Indian Country: Crisis and Diversity in Native American Communities. Cambridge: Cambridge University Press, 1995. - Calloway, Colin G. The scratch of a pen: 1763 and the transformation of North America. New York: Oxford University Press, 2007. - Calloway, Colin G. First peoples: A documentary survey of American Indian history. Boston/New York: Bedford/St. Martin's, 2004. - Graymont, Barbara. The Iroquois in the American Revolution. New York: Syracuse University Press, 1975. - Hagan, William T. Longhouse Diplomacy and Frontier Warfare: The Iroquois Confederacy in the American Revolution. Albany: New York State American Revolution Bicentennial Commission, 1976. - Kelsay, Isabel Thompson. Joseph Brant, 1743-1807: Man of Two Worlds. New York: Syracuse University Press, 1984.

- Kessel, William B., and Robert Wooster, eds. **Encyclopedia of Native American wars and warfare.** New York: Facts On File, 2005
- Scott, John Albert. **Fort Stanwix and Oriskany.** Rome, New York: Rome Sentinel Company, 1927.
- Wallace, Anthony. **Death and Rebirth of Seneca.** New York: Random House, 1972.
- Watt, Gavin K. **Fire and Desolation: The Revolutionary War's 1778 Campaign as Waged from Quebec and Niagara Against the American Frontiers.** Toronto: Dundurn, 2017.
- William Sawyer, „The Oneida Nation in the American Revolution“, National park services, zpřístupněno 3. května, <https://www.nps.gov/fost/learn/historyculture/the-oneida-nation-in-the-american-revolution.html>.

Podpis studenta a datum

Schváleno	Datum	Podpis
Vedoucí práce		
Vedoucí bakalářského semináře		
Garant oboru		